

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Andrzej Mania SA Andrzej Wiśniewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Anety Pich

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2014 r. sprawy:

1. **M. P. (1)** oskarżonej z art. 231 §1 i 2 k.k.,
2. **B. J. (1)** oskarżonego z art. 231 §2 k.k. w zw. z art. 230a §1 k.k. i z art. 231 §2 k.k. w zw. z art. 230 §1 k.k.,
3. **J. Z. (1)** oskarżonej z art. 230a §1 k.k.,
4. **W. T. (1)** oskarżonego z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 230a §1 k.k.,
5. **Z. Z. (1)** oskarżonego z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 230 §1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych i zażalenia wniesionego przez M. P. (1) na orzeczenie o kosztach

od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt II K 115/07

I) uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonej M. P. (1) oraz co do czynu przypisanego Z. Z. (1) w punkcie 62 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania,

II) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uniewinnia B. J. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt. XLV części wstępnej zaskarżonego wyroku, a kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa,

b) uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wobec B. J. (1),

c) co do czynu przypisanego B. J. (1) w punkcie 46 części dyspozytywnej zmienia wyrok w ten sposób, że uznaje, iż oskarżony w okresie od dnia 6 października 2003r. do dnia 29 października 2003r. w G. oraz na terenie województwa

(...), pełniąc funkcję Prokuratora Rejonowego w P., przekraczając swoje uprawnienia, podjął się pośrednictwa w Prokuraturze Rejonowej w K. w załatwieniu sprawy polegającej na uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego, bez zakazu prowadzenia pojazdów, w sprawie VI K 626/03 Sądu Rejonowego w Kartuzach przeciwko A. G. (1), przez co działał na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, tj. czynu z art. 231 §1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 231 §1 k.k., wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, do tej kary odnosząc orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary, karze grzywny i zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności,

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych W. T. (1) i J. Z. (1) za oczywiście bezzasadne,

IV. zasądza od oskarżonego B. J. (1) na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w połowie części jego dotyczącej oraz zasądza od J. Z. (1) i W. T. (1) wydatki za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących i wymierza opłaty:

- a. J. Z. (1) w wysokości 800 (osiemset) złotych za drugą instancję,
- b. W. T. (1) w wysokości 580 (pięćset osiemdziesięciu) złotych za drugą instancję,
- c. B. J. (1) w wysokości 680 (sześćset osiemdziesięciu) złotych za obie instancje.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423a §1 k.p.k. sporządzone co do oskarżonych: M. P. (1), B. J. (1) i Z. Z. (1))

Prokurator oskarżył P. P. (1) o to, że:

I. w nieustalonym dniu lipca 2002 roku w G., powołując się na wpływy w Sądzie Rejonowym w Gdańsku, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na uchyleniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania stosowanego wobec G. B. i S. C. oskarżonych w sprawie IV K 674/01 Sądu Rejonowego w Gdańsku, w zamian za korzyść majątkową w kwocie 30 000 złotych, przy czym kwotę 15 000 złotych otrzymał przed dniem 1 sierpnia 2002 roku, a następne 15 000 złotych otrzymał w dniu 8 sierpnia 2002 roku, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

II. w nieustalonym dniu sierpnia 2002 roku w G., powołując się na wpływy w Sądzie Rejonowym w Gdańsku, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na uchyleniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania stosowanego wobec Z. M. oskarżonego w sprawie IV K 674/01 Sądu Rejonowego w Gdańsku, w zamian żądając korzyści majątkowej w kwocie 5000 złotych, którą otrzymał w dniu 8 sierpnia 2002 roku, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

III. w nieustalonym dniu marca 2003 roku w G., powołując się na wpływy w Sądzie Rejonowym w Gdańsku, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzenia do wydania wyroku z warunkowym zawieszeniem kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego T. L. w sprawie IV K 666/00 Sądu Rejonowego w Gdańsku, w zamian za pośrednictwo w płatnej protekcji dotyczącej oskarżonego N. N. w sprawie IV K 631/02 Sądu Rejonowego w Gdańsku i uzyskania z tego tytułu korzyści majątkowej w kwocie 25 000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

IV. w okresie od 7 lipca do 8 lipca 2003 roku w G. i w innych nieustalonych miejscach na terenie województwa (...), powołując się na wpływy w prokuraturze i utwierdzając w tym przekonaniu B. M., podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na niezastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec zatrzymanych w dniu 6 lipca 2003 r. J. M. (1) i M. M. (1) podejrzanych w sprawie 1 Ds. 4825/03 Prokuratury Rejonowej (...) w (...) o popełnienie występku określonego w art. 223 kk. w zb. z art. 157 § 1 kk w zamian za

obietnicę korzyści majątkowej w kwocie 10 000 złotych oraz przyjął w związku z tym od J. i B. M. kwotę 3 500 zł bez podejmowania jakichkolwiek czynności, które zmierzałyby do niezastosowania izolacyjnych środków zapobiegawczych, doprowadzając tym samym J. i B. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości nie mniejszej niż 3 500 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zb. z art.286§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

V. w okresie od 22 lipca do 2 września 2003 roku w G. i w innych nieustalonych miejscach na terenie województwa (...), powołując się na wpływy w Wydziale IV Sądu Rejonowego w Gdańsku, na prośbę B. J. (1) Prokuratora Rejonowego w P., podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na uchyleniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania stosowanego wobec W. J. oskarżonego w sprawie IV K 683/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku IV Wydział Karny, w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w kwocie 10 000 zł oraz obietnicę uchylenia tymczasowego aresztowania wobec G. N. podejrzanego w sprawie Ds. 2545/03 Prokuratury Rejonowej w P., przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

VI. w okresie od 5 sierpnia do 4 września 2003 roku w G. i w innych nieustalonych miejscach na terenie województwa (...), powołując się na wpływy w prokuraturze i sądzie podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na uchyleniu tymczasowego aresztowania wobec G. N. podejrzanego w sprawie Ds. 2545/03 Prokuratury Rejonowej w P., w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w nieokreślonej kwocie, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

VII. w okresie od lipca do dnia 28 listopada 2003 roku w G. i w innych nieustalonych miejscach na terenie województwa (...), powołując się na wpływy w prokuraturze i utwierdzając w tym przekonaniu A. G. (1), podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego, bez zakazu prowadzenia pojazdów, w sprawie VI K. 626/03 Sądu Rejonowego w Kartuzach przeciwko w/w osobie, w zamian za korzyść majątkową o nieustalonej wysokości, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230 §1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

VIII. w okresie od 29 sierpnia 2003 roku do 21 listopada 2003 roku w G., powołując się na wpływy w Wydziale IV Sądu Rejonowego w Gdańsku, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na uzyskaniu wyroku łącznego w sprawie IV K 935/03 przeciwko oskarżonemu J. M. (2) o uzgodnionej z nim treści, w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w nieokreślonej kwocie, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

IX. w nieustalonym dniu maja 2003 roku i w dniu 5 czerwca 2003 roku w G. powołując się na wpływy w Sądzie Rejonowym w Gdańsku i utwierdzając w tym przekonaniu P. T., podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do uzyskania postanowień odraczających wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec w/w w sprawach III K 455/99 i III K 955/99 w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w kwocie nie mniejszej niż 4000 zł oraz przyjął w związku z tym od P. T. kwotę 2000 zł oraz 20 gramów kokainy, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

X. w nieustalonym dniu marca 2003 roku w G., powołując się na wpływy w Sądzie Rejonowym w Gdańsku, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do orzeczenia wobec N. N. oskarżonego o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 286 § 2 kk w zb. z art. 189 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk w sprawie IV K 631/02 Sądu Rejonowego w Gdańsku kary dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres pięciu lat w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w kwocie 50000 zł oraz przyjął w związku z tym od N. N. w nieustalonym dniu maja 2003 roku kwotę 25000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XI. we wrześniu 2002 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. H., powołując się na wpływy w Prokuraturze Rejonowej w P., podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na uchyleniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania stosowanego wobec H. P. w sprawie Ds. 1262/02 Prokuratury Rejonowej w Pucku

w zamian za korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 10000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XII. w listopadzie 2002 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. H., powołując się na wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na uchyleniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania stosowanego wobec J. P. (1) w sprawie 2 Ds. 3873/02 Prokuratury Rejonowej (...), za obietnicę korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 13 000 zł przy czym przyjął w związku z tym pieniądze w kwocie 5000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art. 230§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XIII. w okresie od listopada 2002 r. do stycznia 2003 r. w G., powołując się na wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do wydania przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie VI Wz 1739/02 orzeczenia o warunkowym przedterminowym zwolnieniu J. P. (2) z odbywania kary 8 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 355/97 w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 30 000 zł, przy czym przyjął w związku z tym pieniądze w kwocie 15 000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art. 230§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

XIV. w nieustalonym okresie przed lipcem 2003 r. w G. i na terenie województwa (...), powołując się na wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do wydania przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie VI Wz 1799/03 orzeczenia o warunkowym przedterminowym zwolnieniu K. G. z odbywania kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni w sprawie II K 2601/00 w zamian za korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 8000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XV. w lipcu 2003 r. w G. i na terenie województwa (...), powołując się na wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzenia do uchylenia wydanego wobec R. Z. w dniu 25 kwietnia 2003 r. listu gończego w sprawie II K 304/01 Sądu Rejonowego w Gdyni, w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 15 000 zł, przy czym przyjął w związku z tym pieniądze w kwocie 10 000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XVI. w okresie od 25 września 2003 roku do 28 października 2003 roku w G. i na terenie województwa (...), powołując się na wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do wydania przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie V Ka 615/03 orzeczenia uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 27 listopada 2002 r. sygn. II K 1692/02/ SK skazujący K. G. na karę jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 279 § 1 kk, w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 12 000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XVII. w grudniu 2003 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. H., powołując się na wpływy w Wydziale Penitencjarnym Sądu Okręgowego w Gdańsku, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na orzeczeniu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności przez J. P. (1), w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 20 000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XVIII. w okresie od 1 lipca 2003 roku do 15 lipca 2003 roku w G., powołując się na wpływy w Sądzie Okręgowym w Gdańsku, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na uchyleniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania stosowanego wobec M. R. (1) podejrzanego w sprawie 3 Ds. 55/03 Prokuratury Rejonowej

(...) w G., w zamian żądając korzyści majątkowej w kwocie 20 000 USD, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art. 230§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

XIX. w dniu 14 listopada 2003 roku w G., powołując się na wpływy w Sądzie Rejonowym w Gdańsku, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do orzeczenia wobec A. G. (2) oskarżonego o czyn z art. 278 § 5 kk i inne w sprawie IV K 944/02 Sądu Rejonowego w Gdańsku kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres trzech lat w zamian za obietnicę korzyści majątkowej w kwocie 5000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XX. w dniach 18 i 19 lipca 2003 roku w G. i na terenie województwa (...), powołując się na swoje wpływy w KMP w G. i w Prokuraturze Rejonowej (...) w G., podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do nie zastosowania wobec zatrzymanych w dniu 18 lipca 2003 roku R. B., K. W. i S. K. podejrzanych w sprawie 2 Ds. 5844/03 Prokuratury Rejonowej (...) w G. o czyn z art. 291 § 1 kk, środków zapobiegawczych w postaci tymczasowego aresztowania w zamian żądając korzyści majątkowej w kwocie 20 000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XXI. w okresie od nieustalonego dnia kwietnia 2003 roku do 23 maja 2003 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (2) powołując się na swoje wpływy w Wydziale Penitencjarnym i Nadzoru Sądu Okręgowego w Gdańsku podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do wydania przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie VI Kow 267/03/Pr orzeczenia o udzieleniu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności przez M. U. w zamian za korzyść majątkową w kwocie 25 000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XXII. w dniu 27 listopada 2002 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. H., powołując się na swoje wpływy w Wydziale Kryminalnym Komendy Miejskiej Policji w G., podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na odstąpieniu przez policję od sporządzenia wniosku do prokuratury o wystąpienie do sądu o tymczasowe aresztowanie zatrzymanego A. K. (1) podejrzanego o popełnienie występku z art. 291 § 1 kk. w sprawie 2 Ds. 9364/02 Prokuratury Rejonowej (...) w G. w zamian za korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 10 000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XXIII. w maju 2002 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. H., powołując się na swoje wpływy w Wydziale Penitencjarnym Sądu Okręgowego w Gdańsku podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na warunkowym przedterminowym zwolnieniu z odbycia reszty zasadniczej kary pozbawienia wolności M. J. w zamian za korzyść majątkową w kwocie 15 000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XXIV. w marcu 2003 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. H., powołując się na swoje wpływy w Wydziale Penitencjarnym Sądu Okręgowego w Gdańsku podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na warunkowym przedterminowym zwolnieniu z odbycia reszty zasadniczej kary pozbawienia wolności D. O. w zamian za korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 10 000 zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XXV. w dniu 17 listopada 2003 roku w G., powołując się na wpływy w Sądzie Rejonowym w Gdańsku, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na uchyleniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania stosowanego wobec M. K. (1) oskarżonego w sprawie IV K 1181/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku o czyny z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk i in., w zamian za korzyści majątkową w kwocie 5000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest o czyn z art.230§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k.

XXVI. w okresie od 25 czerwca do 26 czerwca 2003 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru polegającego na tym, aby inna osoba, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła firmę ubezpieczeniową do niekorzystnego rozporządzenia mieniem stanowiącym odszkodowanie z tytułu kradzieży

roweru górskiego marki G. (...) oraz roweru górskiego marki U. (...), za pomocą wprowadzenia w błąd pracownika tej firmy co do rzekomego zaistnienia takiego zdarzenia, ułatwił tej osobie popełnienie tego czynu, w ten sposób, że nakłaniał S. S. do wystawienia poświadczającej nieprawdę faktury VAT zakupu tych rowerów, a następnie dokument ten przekazał innej osobie celem przedłożenia w firmie ubezpieczeniowej, to jest o czyn z art.18 §2 k.k. w zw. z art.271 §1 i 3 kk w zb. z art.18 §3 k.k. w zw. z art.286 §1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

XXVII. w okresie od 21 lipca do 2003 roku do co najmniej 20 listopada 2003 roku w G. i w innych nieustalonych miejscach na terenie województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, utrudniał postępowanie karne prowadzone przeciwko H. D. osk. z art. 178a § 1 kk, podejmując działania mające na celu uniknięcie przez tę osobę odpowiedzialności karnej, w ten sposób, że wspólnie i w porozumieniu z H. D. nakłonił jego żonę S. D. do złożenia przed sądem w sprawie IV K 1097/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku IV Wydział Karny fałszywych zeznań, iż dołała ona spirytusu do spożywanego przez męża piwa, bez jego wiedzy i płyn ten H. D. wypił bezwiednie, wprawiając się w stan nietrzeźwości, a zeznania takie miały istotny wpływ na treść orzeczenia w tej sprawie oraz nakłonił S. L. - prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) w G.do przekroczenia uprawnień polegającego na nakłanianiu R. S. (1) - przewodniczącego Wydziału IV Karnego Sądu Rejonowego w Gdańsku do bezpodstawnej zmiany sędziego referenta przedmiotowej sprawy na M. P. (1) sędziego Sądu Rejonowego w Gdańsku, z którą wszedł uprzednio w porozumienie co do zwrotu tej sprawy do prokuratury, to jest o czyn z art.239§1 k.k. w zb. z art.18§2 k.k. w zw. z art.233§1 k.k. i w zb. z art.18§2 k.k. w zw. z art.231§1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

XXVIII. w okresie od 5 sierpnia do 4 września 2003 roku w G. i w nieustalonych miejscach na terenie województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, nakłaniał B. J. (1) Prokuratora Rejonowego w P. do przekroczenia przez niego uprawnień, polegającego na podjęcia się załatwienia sprawy dotyczącej uchylenia tymczasowego aresztowania wobec G. N. podejrzanego w sprawie Ds. 2545/03 Prokuratury Rejonowej w P., w zamian za korzyść osobistą i mając przy tym świadomość, że czyn ten będzie stanowił przekroczenie przez prokuratora jego uprawnień, to jest o czyn z art.18§2 k.k. w zw. z art.231§2 k.k. w zb. z art.230a§1 k.k. i w zw. z art.21§2 k.k.

XXIX. w okresie od 6 października 2003 roku do 29 października 2003 roku w G. i w innych nieustalonych miejscach na terenie województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, nakłaniał B. J. (1) Prokuratora Rejonowego w P. do przekroczenia przez niego uprawnień polegającego na podjęcia się załatwienia sprawy dotyczącej uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego, bez zakazu prowadzenia pojazdów, w sprawie VI K. 626/03 Sądu Rejonowego w Kartuzach przeciwko A. G. (1), w zamian za korzyść osobistą i mając przy tym świadomość, że czyn ten będzie stanowił przekroczenie przez prokuratora jego uprawnień, to jest o czyn z art.18§2 k.k. w zw. z art.231§2 k.k. w zb. z art.230a§1 k.k. i w zw. z art.21§2 k.k.

XXX. w okresie od 29 sierpnia 2003 roku do 21 listopada 2003 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej, nakłaniał M. P. (1) sędziego Wydziału IV Sądu Rejonowego w Gdańsku, do wydania wyroku łącznego w sprawie IV K 935/03 przeciwko oskarżonemu J. M. (2) o uzgodnionej z nim treści, mając przy tym świadomość, że czyn ten będzie stanowił przekroczenie przez sędziego uprawnień, to jest o czyn z art.18§2 k.k. w zw. z art.231§2 k.k.

XXXI. w okresie od lipca 2004 roku do 14 lutego 2005 roku wB. gm.(...), na działkach nr (...) i (...) położonych na obszarze chronionym(...) Parku Krajobrazowego, po uprzednim wyburzeniu domku letniskowego konstrukcji drewnianej, bez wymaganego przepisami prawa zezwolenia na budowę oraz wbrew przepisom Rozporządzenia nr (...) Wojewody G. z dnia 3 września 1998 r. w sprawie obszarów chronionego krajobrazu, określenia granic parków krajobrazowych i wyznaczenia wokół nich otulin oraz wprowadzenia obowiązujących w nich zakazów i ograniczeń, wznosił nowy obiekt budowlany konstrukcji murowanej, to jest o czyn z art.188 k.k. w zb. z art.90 Ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity Dz.U. z 2006 r., nr 156,poz.1118) w zw. z art.11 §2 k.k.

XXXII. w dniu 5 czerwca 2003 roku w G. posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci 20 gramów kokainy, to jest o czyn z art.62 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 r. Nr 179, poz. 1485)

XXXIII. w okresie od 5 sierpnia do 3 września 2003 roku w G. w innych nieustalonych miejscach na terenie województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 40 000 złotych, nakłaniał M. P. (1) sędziego Wydziału IV Sądu Rejonowego w Gdańsku, do uchylecia środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec W. J. w sprawie IV K 683/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku, mając przy tym świadomość, że czyn ten będzie stanowił przekroczenie przez sędziego uprawnień, to jest o czyn z art.18§2 k.k. w zw. z art.231§2 k.k.

XXXIV. w okresie od grudnia 2004 roku do kwietnia 2005 roku w G. i w innych nieustalonych miejscach na terenie województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w nieustalonej wysokości, nakłaniał M. P. (1) sędziego Wydziału IV Sądu Rejonowego w Gdańsku, do wydania wyroku uniewinniającego oskarżonego K. K. (1) w sprawie IV K 1902/02, mając przy tym świadomość, że czyn ten będzie stanowił przekroczenie przez sędziego uprawnień, to jest o czyn z art.18§2 k.k. w zw. z art.231§2 k.k.

XXXV. w sierpniu i wrześniu 2003 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 40 000 złotych, nakłaniał sędziego R. S. (1) - przewodniczącego IV Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Gdańsku, do zmiany sędziego referenta sprawy IV K 683/03 dotyczącej oskarżonego W. J. i bezpodstawnego przydzielenia jej do załatwienia sędziemu M. P. (1), mając przy tym świadomość, że czyn ten będzie stanowił przekroczenie przez sędziego uprawnień, to jest o czyn z art.18§2 k.k. w zw. z art.231§2 k.k.

XXXVI. w październiku i listopadzie 2003 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w nieustalonej kwocie, nakłaniał sędziego R. S. (1) - przewodniczącego Wydziału IV Sądu Rejonowego w Gdańsku, do zmiany sędziego referenta w sprawie IV K 935/03 przeciwko oskarżonemu J. M. (2) i bezpodstawnego przydzielenia jej do załatwienia sędziemu M. P. (1), mając przy tym świadomość, że czyn ten będzie stanowił przekroczenie przez sędziego uprawnień, to jest o czyn z art. 18§2 k.k. w zw. z art.231§2 k.k.

XXXVII. w okresie od 14 listopada 2003 roku do 17 listopada 2003 roku w G. w innych nieustalonych miejscach na terenie województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 5 000 złotych, nakłaniał M. P. (1) sędziego Wydziału IV Sądu Rejonowego w Gdańsku, do uchylecia środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec M. K. (1) w sprawie IV K 1181/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku, mając przy tym świadomość, że czyn ten będzie stanowił przekroczenie przez sędziego uprawnień, to jest o czyn z art.18§2 k.k. w zw. z art.231§2 k.k.

XXXVIII. w okresie od 27 czerwca 2003 roku do 1 lipca 2003 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z M. W. - obrońcą E. Ł. utrudniał postępowanie karne IV K 1621/00 Sądu Rejonowego w Gdańsku (obecnie II K 47/05 Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku) przeciwko E. Ł. i innym, w ten sposób, że w dniu 27 czerwca 2003 roku M. W. za jego namową złożył do protokołu rozprawy nieprawdziwe oświadczenie, jakoby oskarżony E. Ł. nie mógł stawić się na rozprawie w dniu 27 czerwca 2003 roku, ponieważ znajduje się na terenie Niemiec w obszarze dotkniętym klęską żywiołową, przez co doprowadził do odroczenia rozprawy, a następnie przekazał M. W. podrobiony dokument w postaci oświadczenia sporządzonego rzekomo przez E. Ł., usprawiedliwiającego jego niestawiennictwo na rozprawie w dniu 27 czerwca 2003 roku, którym następnie M. W. w dniu 1 lipca 2003 roku działając w celu wykazania braku przesłanek do stosowania wobec oskarżonego E. Ł. środków zapobiegawczych mających na celu doprowadzenie oskarżonego do Sądu, posłużył się przed Sądem Rejonowym w Gdańsku, to jest o czyn z art.239§1 k.k. w zb. z art.270§1 k.k.

XXXIX. w nieustalonym dniu w okresie od 21 października do 23 października 2003 roku w G., nakłaniał A. i P. G. do podrobienia oświadczeń pacjentów stwierdzających, że A. G. (1) jako lekarz, opiekując się pacjentami w miejscu ich zamieszkania, w celu złożenia tych dokumentów przed Sądem Rejonowym w Kartuzach w sprawie VI K 626/03, w której A. G. (1) oskarżona była o przestępstwo z art. 178a § 1 kk, w następstwie czego podrobione zostały i wręczone P. P. (1) 3 oświadczenia, które przekazał on do Sądu wraz z wnioskiem o warunkowe umorzenie prowadzonego przeciwko niej postępowania karnego, to jest o czyn z art.18§2 k.k. w zw. z art.270§1 k.k.

XL. w dniach 23 i 24 listopada 2003 roku w G. i na terenie województwa (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w nieustalonej kwocie, nakłaniał M. P. (1) sędziego Wydziału IV Sądu Rejonowego w Gdańsku, do uchylenia środków zapobiegawczych w postaci tymczasowego aresztowania stosowanych wobec oskarżonych P. Z., W. D. (1), A. K. (2) i W. P. w sprawie IV K 1200/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku, mając przy tym świadomość, że czyn te będzie stanowił przekroczenie przez sędziego uprawnień, to jest o czyn z art.18§2 k.k. w zw. z art.231§2 k.k.

2) M. P. (1), o to, że:

XLI w okresie od 5 sierpnia do 3 września 2003 roku w G. pełniąc funkcję sędziego Sądu Rejonowego w Gdańsku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że weszła w porozumienie z adwokatem P. P. (1), wobec którego zobowiązała się dokonać uchylenia w stosunku do oskarżonego W. J. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w sprawie IV K 683/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku, którego P. P. (1) nie reprezentował jako obrońca, a następnie w dniu 3 września 2003 roku wydała postanowienie o zmianie stosowanego wobec W. J. izolacyjnego środka zapobiegawczego na poręczenie majątkowe, nie będąc referentem tej sprawy, przez co działała na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, to jest o czyn z art.231§1 i 2 k.k.

XLII w dniu 20 października 2003 roku w G., pełniąc funkcję sędziego Sądu Rejonowego w Gdańsku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że weszła w porozumienie z adwokatem P. P. (1), ustalając z nim, że w przypadku skierowania postępowania IV K 1097/03 przeciwko H. D. oskarżonemu o czyn z art. 178a § 1 kk do jej referatu, dokona zwrotu tej sprawy do prokuratury celem uzupełnienia śledztwa - przesłuchania dodatkowego świadka oraz wskazała sposób działania prowadzący do przydzielenia jej tej sprawy, przez co działała na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, to jest o czyn z art.231§1 i 2 k.k.

XLIII w okresie od 29 sierpnia 2003 roku do 21 listopada 2003 roku w G., pełniąc funkcję sędziego Sądu Rejonowego w Gdańsku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej przekroczyła swoje uprawnienia, w ten sposób że weszła w porozumienie z adwokatem P. P. (1), wobec którego zobowiązała się wydać wyrok łączny o uzgodnionej z nim treści w sprawie IV K 935/03 przeciwko oskarżonemu J. M. (2) i w dniu 21 listopada 2003 roku wyrok taki wydała, przez co działała na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, to jest o czyn art.231§1 i 2 k.k.

3) B. J. (1), o to, że:

XLV. w okresie od 22 lipca 2003 roku do 3 września 2003 roku w G. i P., jako prokurator Prokuratury Okręgowej w G., pełniąc jednocześnie funkcję Prokuratora Rejonowego w P., przekraczając swoje uprawnienia obiecał udzielić, a następnie udzielił adwokatowi P. P. (1) korzyści osobistej w postaci doprowadzenia do zmiany środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec G. N. w sprawie Ds. 2545/03 Prokuratury Rejonowej w P., na środki o charakterze wolnościowym, w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do uchylenia tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec W. J. w sprawie IV K 683/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku, przez co działał na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, to jest o czyn z art.231 §2 k.k. w zb. z art.230a §1 k.k.

XLVI. w okresie od 6 października 2003 roku do 29 października 2003 roku w G., P. i K., jako prokurator Prokuratury Okręgowej w G., pełniąc jednocześnie funkcję Prokuratora Rejonowego w P., przekraczając swoje uprawnienia i powołując się na wpływy w Prokuraturze Rejonowej w K. i Sądzie Rejonowym w Kartuzach, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego, bez zakazu prowadzenia pojazdów, w sprawie VI K 626/03 Sądu Rejonowego w Kartuzach przeciwko A. G. (1), w zamian za korzyść osobistą udzieloną mu przez obrońcę oskarżonej P. P. (1), przez co działał na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, to jest o czyn z art.231 §2 k.k. w zb. z art.230 §1 k.k.

4) M. L. (1), o to, że:

LXV w nieustalonym dniu lipca 2003 roku w G. udzielił korzyści majątkowej w kwocie 10 000 zł adwokatowi P. P. (1) w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzenia do uchylecia wydanego wobec R. Z. w dniu 25 kwietnia 2003 r. listu gończego w sprawie II K 304/01 Sądu Rejonowego w Gdyni, to jest o czyn z art.230a§1 k.k.

LXVI w nieustalonym dniu lipca 2003 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z R. Z. udzielił korzyści majątkowej w kwocie 10 000 zł adwokatowi P. P. (1) w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzenia do uchylecia wydanego wobec R. Z. w dniu 25 kwietnia 2003 r. listu gończego w sprawie II K 304/01 Sądu Rejonowego w Gdyni, to jest o czyn z art.230a§1 k.k.

5) J. Z. (1) **o to, że:**

LXXVIII w okresie od 5 sierpnia 2003 roku do 4 września 2003 roku w G., udzieliła korzyści majątkowej w kwocie 40 000 zł adwokatowi P. P. (1) w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu w dniu 3 września 2003 roku do uchylecia tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec G. N. w sprawie Ds. 2545/03 Prokuratury Rejonowej w P., to jest o czyn z art.230a§1 k.k.

6) W. T. (1), o to, że:

LXXIX w okresie od 5 sierpnia 2003 roku do 4 września 2003 roku w G. działając w zamiarze, aby J. Z. (1) dokonała czynu zabronionego - występku płatnej protekcji, zachowaniem swoim ułatwił jej jego popełnienie w ten sposób, że pośredniczył w przekazywaniu otrzymanych od J. Z. (1) pieniędzy w kwocie 40 000 zł adwokatowi P. P. (1) w zamian za pośrednictwo w załatwienia sprawy polegającej na doprowadzeniu do uchylecia tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec G. N. w sprawie Ds. 2545/03 Prokuratury Rejonowej wP., które nastąpiło w dniu 3 września 2003 roku, to jest o czyn z art.18§3 k.k. w zw. z art.230a§1 k.k.

7) H. D., o to, że:

LXXXI daty bliżej nie ustalonej w okresie od 2 października 2003 roku do 20 listopada 2003 roku w G. nakłonił żonę S. D. do złożenia przed sądem w sprawie IV K 1097/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku IV Wydział Karny w której był oskarżony o czyn z art. 178a § 1 kk, fałszywych zeznań, iż dołała ona spirytusu do spożywanego przez niego piwa, bez jego wiedzy i płyn ten wypił on bezwiednie, wprawiając się w stan nietrzeźwości, a zeznania takie miały istotny wpływ na treść wyroku zapadłego w tej sprawie, to jest o czyn z art.18§2 k.k. w zw. z art.233§1 k.k.

8) S. D., o to, że:

LXXXII w dniu 5 marca 2004 roku w G., utrudniała postępowanie karne prowadzone przeciwko jej mężowi H. D. o czyn z art. 178a § 1 kk w sprawie IV K 1097/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku IV Wydział Karny, zeznając przed sądem nieprawdę, że dołała spirytusu do spożywanego męża piwa, bez jego wiedzy i płyn ten wypił on bezwiednie, wprawiając się w stan nietrzeźwości, a zeznania takie miały istotny wpływ na treść wyroku zapadłego w tej sprawie, to jest o czyn z art.239§1 k.k. w zw. z art.233§1 k.k.

9) S. S., o to, że:

LXXXIII daty bliżej nie ustalonej w czerwcu 2003 roku w G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na prośbę P. P. (1), nakłonił J. J. (1) pracownika firmy (...), do wystawienia w dniu 25 czerwca 2003 roku poświadczającej nieprawdę faktury Nr (...) stwierdzającej, że inna osoba zakupiła w tej firmie w dniu 08 czerwca 2003 roku dwa w/w rowery górskie marki G. (...) oraz marki U. (...) o łącznej wartości 1470 zł., chociaż fakt zakupu takich rowerów przez tę osobę nie miał miejsca, to jest o czyn z art.18§2 k.k. w zw. z art.271§1 i 3 k.k.

10) R. Z., o to, że:

LXXXV w nieustalonym dniu lipca 2003 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z M. L. (1) udzielił korzyści majątkowej w kwocie 10 000 złotych adwokatowi P. P. (1) w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do uchylecia wydanego wobec niego w dniu 25 kwietnia 2003 roku listu gończego w sprawie II K 304/01 Sądu Rejonowego w Gdyni, to jest o czyn z art.230a §1 k.k.

11) Z. Z. (1), o to, że:

LXXXVIII w dniach 7 i 8 lipca 2003 roku w G. i na terenie województwa (...) działając w zamiarze, aby P. P. (1) dokonał czynu zabronionego - występku płatnej protekcji, zachowaniem swoim ułatwił mu jego popełnienie w ten sposób, że przekazał B. M. informację, iż P. P. (1) posiada wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości i podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na niezastosowaniu środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec zatrzymanych w dniu 6 lipca 2003 roku J. M. (1) i M. M. (1) w sprawie 1 Ds. 4825/03 Prokuratury Rejonowej (...) w G., podejrzanych o czyny z art. 223 i in. kk, za kwotę około 10 000 zł i podał tej osobie numer telefonu adwokata, po czym poinformował o treści uzgodnień z B. M., a następnie w dniu 8 lipca 2003 roku odebrał od J. M. (1) część uzgodnionej kwoty tj. 3 500 zł i przekazał je konkubinie P. P. (1), S. L., to jest o czyn z art.18§3 k.k. w zw. z art.230§1 k.k.

LXXXIX w okresie od 5 sierpnia do 4 września 2003 roku w miejscu jak w pkt I, działając w zamiarze, aby P. P. (1) dokonał czynu zabronionego - występku płatnej protekcji, zachowaniem swoim ułatwił mu jego popełnienie w ten sposób, że przekazał J. Z. (1) informację, iż P. P. (1) posiada wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości i podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do uchylecia tymczasowego aresztowania wobec G. N. zatrzymanego w dniu 5 sierpnia 2003 roku do sprawy Ds. 2545/03 Prokuratury Rejonowej w P., podejrzanego o czyny z art. 282 kk i in., za kwotę 40 000 zł, a następnie wielokrotnie kontaktował się z adwokatem informując J. Z. (1) o jego działaniach oraz pośredniczył w przekazaniu P. P. (1) wskazanej wyżej kwoty w dwóch ratach 15 000 zł i 25 000 zł w zamian za doprowadzenie w dniu 3 września 2003 roku do uchylecia tymczasowego aresztowania wobec G. N., to jest o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art.230§1 k.k.

12) M. R. (2), o to, że:

XC w okresie od nieustalonego dnia marca 2003 roku do 14 kwietnia 2003 roku w G. i na terenie województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu z J. P. (2) i T. L., w zamiarze, aby P. P. (1) dokonał czynu zabronionego - występku płatnej protekcji, zachowaniem swoim ułatwił mu jego popełnienie w ten sposób, że przekazał N. N. oskarżonemu o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 286 § 2 kk i inne w sprawie IV K 631/02 Sądu Rejonowego w Gdańsku informację, iż P. P. (1) posiada wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości i podjął się pośrednictwa w załatwieniu toczącej się przeciw niemu w/w sprawy karnej doprowadzając do wydania wobec niego wyroku z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności za kwotę 15 000 USD, przy czym z w/w kwoty P. P. (1) miał im przekazać 5000 USD, a następnie skontaktował N. N. z P. P. (1), to jest o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k.

13) J. P. (2), o to, że:

XCI w okresie od nieustalonego dnia marca 2003 roku do 14 kwietnia 2003 roku w G. i na terenie województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu z M. R. (2) i T. L., w zamiarze, aby P. P. (1) dokonał czynu zabronionego - występku płatnej protekcji, zachowaniem swoim ułatwił mu jego popełnienie w ten sposób, że przekazał N. N. oskarżonemu o czyn z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 286 § 2 kk i inne w sprawie IV K 631/02 Sądu Rejonowego w Gdańsku informację, iż P. P. (1) posiada wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości i podjął się pośrednictwa w załatwieniu toczącej się przeciw niemu w/w sprawy karnej doprowadzając do wydania wobec niego wyroku z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, za kwotę 15 000 USD przy czym z w/w kwoty P. P. (1) miał mu przekazać 5000 USD, a następnie skontaktował N. N. z P. P. (1), to jest o czyn z art.18§3 k.k. w zw. z art.230§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k.

Sąd Okręgowy w Koszalinie wyrokiem z dnia 28 grudnia 2012r. (sygn. akt II K 115/07):

1. w zakresie czynu zarzucanego P. P. (1) opisanego w I punkcie oskarżenia przyjmując kwalifikację prawną tego czynu z art.230 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. na podstawie art.414§1 k.p.k. w związku z art.17§1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec P. P. (1) o popełnienie tego czynu umorzył,
2. w zakresie czynu zarzucanego P. P. (1) opisanego w II punkcie oskarżenia przyjmując kwalifikację prawną tego czynu z art.230 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. na podstawie art.414§1 k.p.k. w związku z art. 17§ 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec P. P. (1) o popełnienie tego czynu umorzył,
3. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w III punkcie oskarżenia,
4. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w IV punkcie oskarżenia,
5. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w V punkcie oskarżenia,
6. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w VII punkcie oskarżenia,
7. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w VIII punkcie oskarżenia,
8. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w IX punkcie oskarżenia,
9. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w X punkcie oskarżenia,
10. w zakresie czynu zarzucanego P. P. (1) opisanego w XI punkcie oskarżenia przyjmując kwalifikację prawną tego czynu z art.230 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. na podstawie art.414§1 k.p.k. w związku z art. 17§1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec P. P. (1) o popełnienie tego czynu umorzył,
11. w zakresie czynu zarzucanego P. P. (1) opisanego w XII punkcie oskarżenia przyjmując kwalifikację prawną tego czynu z art.230 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. na podstawie art.414§1 k.p.k. w związku z art. 17§1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec P. P. (1) o popełnienie tego czynu umorzył,
12. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w XIII punkcie oskarżenia,
13. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w XIV punkcie oskarżenia,
14. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w XV punkcie oskarżenia,
15. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w XVI punkcie oskarżenia,
16. w zakresie czynu zarzucanego P. P. (1) opisanego w VI punkcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 5 sierpnia 2003 roku do dnia 4 września 2003 roku w G. oraz na terenie województwa (...), powołując się na wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości podjął się pośrednictwa w załatwieniu uchylenia tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec G. N. w sprawie Ds. 2545/03 Prokuratury Rejonowej w P. w zamian za korzyść majątkową w kwocie 40.000zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów, to jest popełnienia czynu z art.230§1 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k.,
17. w zakresie czynu zarzucanego P. P. (1) opisanego w XVII punkcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że w grudniu 2003 roku, w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, powołując się na wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości podjął się pośrednictwa w załatwieniu orzeczenia przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności przez J. P. (1) w zamian za korzyść majątkową w kwocie, co najmniej, 5.000zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów, to jest popełnienia czynu z art.230§1 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k.,

18. w zakresie czynu zarzucanego P. P. (1) opisanego w XVIII punkcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 1 lipca 2003 roku do dnia 15 lipca 2003 roku w G., powołując się na wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości podjął się pośrednictwa w załatwieniu uchylecia tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec M. R. (1) w sprawie 3 Ds. 55/03 Prokuratury Rejonowej (...) w G. w zamian za korzyść majątkową w kwocie 20.000 USD, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest popełnienia czynu z art.230§1 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k.,

19. w zakresie czynu zarzucanego P. P. (1) opisanego w XX punkcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że w lipcu 2003 roku, w G. oraz na terenie województwa (...), powołując się na wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości podjął się pośrednictwa w załatwieniu niezastosowania wobec zatrzymanych dnia 18 lipca 2003 roku R. B., K. W. i S. K. w sprawie 2 Ds. 5844/03 Prokuratury Rejonowej (...) w G. w zamian za korzyść majątkową w kwocie 4.500zł, a nadto żądał korzyści majątkowej w kwocie 20.000zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest popełnienia czynu z art.230§1 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k.,

20. w zakresie czynu zarzucanego P. P. (1) opisanego w XXV punkcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że w listopadzie 2003 roku, w G., powołując się na wpływy w instytucjach wymiaru sprawiedliwości podjął się pośrednictwa w załatwieniu uchylecia tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec M. K. (1) w sprawie IV K 1181/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku w zamian za korzyść majątkową w kwocie 5.000zł, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest popełnienia czynu z art.230§1 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k.,

21. uznaje, iż P. P. (1) dopuścił się popełnienia przypisanych mu w punkcie 16, 17, 18, 19 i 20 wyroku czynów w ramach określonego w art.91 §1 k.k. ciągu przestępstw i za to na podstawie art.230§ 1 k.k. w związku z art.91 §1 k.k. przy zastosowaniu art.65 k.k. i art.4§1 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i na podstawie art.33§1, 2 i 3 k.k. w związku z art.91 §1 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przy uznaniu, że jedna stawka dzienna odpowiada kwocie 100zł,

22. na podstawie art.45§1 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. orzekł wobec P. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa przepadek kwoty 49.500zł stanowiącej równowartość uzyskanej przez niego korzyści majątkowej w związku z popełnieniem przypisanych mu czynów opisanych w punkcie 16, 19 i 20 wyroku,

23. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w XIX punkcie oskarżenia,

24. uznał P. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w sposób, miejscu i czasie jak opisano to w XXI punkcie oskarżenia z tym ustaleniem, że działał z inną ustaloną osobą, to jest popełnienia czynu z art.230 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k.,

25. uznał P. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w sposób, miejscu i czasie jak opisano to w XXIV punkcie oskarżenia z tym ustaleniem, że działał z inną ustaloną osobą, to jest popełnienia czynu z art.230 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4 §1 k.k.,

26. uznał, iż P. P. (1) dopuścił się popełnienia przypisanych mu w punkcie 24 i 25 wyroku czynów w ramach określonego w art.91 §1 k.k. ciągu przestępstw i za to na podstawie art.230 k.k. w związku z art.91 §1 k.k. przy zastosowaniu art.65 k.k. i art.4§1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności i na podstawie art.33§1, 2 i 3 k.k. w związku z art.91 §1 k.k. przy zastosowaniu art.4 §1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych przy uznaniu, że jedna stawka dzienna odpowiada kwocie 100zł,

27. na podstawie art.45§1 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. orzekł wobec P. P. (1) na rzecz Skarbu Państwa przepadek kwoty 35.000zł stanowiącej równowartość uzyskanej przez niego korzyści majątkowej w związku z popełnieniem przypisanych mu czynów opisanych w punkcie 24 i 25 wyroku,

28. w zakresie czynu zarzucanego P. P. (1) opisanego w XXII punkcie oskarżenia przyjmując kwalifikację prawną tego czynu z art.230 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. na podstawie art.414§1 k.p.k. w związku z art. 17§ 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec P. P. (1) o popełnienie tego czynu umorzył,

29. w zakresie czynu zarzucanego P. P. (1) opisanego w XXIII punkcie oskarżenia przyjmując kwalifikację prawną tego czynu z art.230 k.k. w związku z art.65 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. na podstawie art.414§1 k.p.k. w związku z art. 17§ 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne wobec P. P. (1) o popełnienie tego czynu umorzył,

30. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w XXVI punkcie oskarżenia,

31. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w XXVII punkcie oskarżenia,

32. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w XXVIII punkcie oskarżenia,

33. w zakresie czynu zarzucanego P. P. (1) opisanego w XXIX punkcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 6 października 2003 roku do dnia 29 października 2003 roku, w G. oraz na terenie województwa (...), udzielił B. J. (1) w związku z pełnieniem przez niego funkcji publicznej - prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. pełniącego jednocześnie funkcję Prokuratora Rejonowego w P., korzyści osobistej w postaci pomocy w pozytywnym zdaniu egzaminów przez członków jego rodziny w zamian za pomoc w uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego bez zakazu prowadzenia pojazdów w sprawie VI K 626/03 Sądu Rejonowego w Kartuzach przeciwko A. G. (1), to jest popełnienia czynu z art.229§1 k.k. i za to na podstawie art.229 § 1 k.k. przy zastosowaniu art.4§ 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności,

34. uznaje P. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w sposób, miejscu i czasie jak opisano to w XXXI punkcie oskarżenia, to jest popełnienia czynu z art. 188 k.k. w związku z art.90 Ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane przy zastosowaniu art. 11 §2 k.k. i za to na podstawie art. 188 k.k. przy zastosowaniu art. 11 §3 k.k. skazał go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

35. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w XXXII punkcie oskarżenia,

36. w zakresie czynów zarzucanych P. P. (1) opisanych w XXXV i XXXVI punkcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2003 roku do listopada 2003 roku, w G., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, podlegał R. S. (1) w związku z pełnieniem przez niego funkcji publicznej - sędziego Sądu Rejonowego w Gdańsku - przewodniczącego IV Wydziału Karnego Sądu Rejonowego w Gdańsku, do niedopełnienia obowiązków i działania na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości poprzez zmianę sędziego referenta w sprawie:

a) IV K 683/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku dotyczącej W. J.,

b) IV K 935/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku dotyczącej J. M. (2),

to jest popełnienia czynu z art. 18 §2 k.k. w związku z art.231 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 12 k.k. i za to na podstawie art.231 §1 k.k. przy zastosowaniu art. 19 § 1 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności,

37. uznaje P. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu w sposób, miejscu i czasie jak opisano to w XXXVIII punkcie oskarżenia z tym ustaleniem, że działał z inną ustaloną osobą, to jest popełnienia czynu z art.239§ 1 k.k. w związku z art.270§1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 §2 k.k. i za to na podstawie art.239§1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 §3 k.k. w związku z art.4§1 k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

38. uniewinnił P. P. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w XXXIX punkcie oskarżenia,

39. w zakresie czynów zarzuconych P. P. (1) opisanych w XXX, XXXIII, XXXIV, XXXVII i XL punkcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 5 sierpnia 2003 roku do kwietnia 2005 roku, w G. oraz na terenie województwa (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, udzielił M. P. (1) w związku z pełnieniem przez nią funkcji publicznej - sędziego Sądu Rejonowego w Gdańsku korzyści osobistej w postaci zainteresowania jej osobą oraz korzyści majątkowej w postaci prezentów, obiadów i odwożenia do domu w zamian za niedopełnienie obowiązków i działanie na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości w sprawie:

- a) IV K 935/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku dotyczącej J. M. (2),
- b) IV K 683/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku dotyczącej W. J.,
- c) IV K 1902/02 Sądu Rejonowego w Gdańsku dotyczącej K. K. (1),
- d) IV K 1181/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku dotyczącej M. K. (1),
- e) IV K 1200/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku dotyczącej P. Z., W. D. (1), A. K. (2) i W. P.,

to jest popełnienia czynu z art.229§1 k.k. w związku z art.12 k.k. i za to na podstawie art.229§1 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności,

40. na podstawie art.91§2 k.k., art.85 k.k., art.86§1 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. połączył orzeczone:

- a) wobec P. P. (1) w punkcie 21, 26, 33, 34, 36, 37 i 39 wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności,
- b) wobec P. P. (1) w punkcie 21 i 26 wyroku kary grzywny i wymierza mu łączną karę grzywny w wysokości 180 stawek dziennych przy uznaniu, że jedna stawka dzienna odpowiada kwocie 100 zł,

41. na podstawie art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej wobec P. P. (1) łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 kwietnia 2005 roku do dnia 14 maja 2008 roku,

42. w zakresie czynów zarzuconych M. P. (1) opisanych w XLI, XLII i XLIII punkcie oskarżenia uznał ją za winną tego, że w okresie od dnia 5 sierpnia 2003 roku do dnia 21 listopada 2003 roku, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w G., w związku z pełnieniem funkcji publicznej - sędziego Sądu Rejonowego w Gdańsku, przyjęła od P. P. (1) korzyść osobistą w postaci zainteresowania jej osobą oraz korzyść majątkową w postaci prezentów, obiadów i odwożenia do domu w zamian za:

- a) uchylenie stosowania wobec W. J. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w sprawie IV K 683/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku,
- b) podjęcie działań mogących skutkować zwróceniem sprawy IV K 1097/03 przeciwko H. D. oskarżonemu o czyn z art.178a§1 k.k. do prokuratury celem jej uzupełnienia,
- c) wydanie wyroku w uzgodnionej z P. P. (1) treści w sprawie IV K 935/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku dotyczącej J. M. (2),

to jest popełnienia czynu z art.228§1 k.k. w związku z art.12 k.k. i za to na podstawie art.228§1 k.k., art.33§1, 2 i 3 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. skazał ją na karę 2 lat pozbawienia wolności i wymierzył jej karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych przy uznaniu, że jedna stawka dzienna odpowiada kwocie 100 zł,

43. na podstawie art.69§1 i 2 k.k., art.70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec M. P. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby,

44. na podstawie art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej wobec M. P. (1) kary grzywny zaliczył okres jej rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 października 2005 roku do dnia 13 października 2005 roku,

45. w zakresie czynu zarzucanego B. J. (1) opisanemu w XLV punkcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 22 lipca 2003 roku do dnia 3 września 2003 roku w G., jako funkcjonariusz publiczny - prokurator Prokuratury Okręgowej w G. pełniąc jednocześnie funkcję Prokuratora Rejonowego w P. przekroczył swe uprawnienia działając na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości poprzez podjęcie działań mających doprowadzić do uchylecia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania stosowanego wobec W. J. w sprawie IV K 683/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku, to jest popełnienia czynu określonego w art.231 § 1 k.k. i za to na podstawie art.231 § 1 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności,

46. w zakresie czynu zarzucanego B. J. (1) opisanego w XLVI punkcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 6 października 2003 roku do dnia 29 października 2003 roku, w G. oraz na terenie województwa (...), w związku z pełnieniem funkcji publicznej - prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. pełniącego jednocześnie funkcję Prokuratora Rejonowego w P., przyjął od P. P. (1) korzyść osobistą w postaci pomocy w pozytywnym zdaniu egzaminów przez członków jego rodziny w zamian za pomoc w uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego bez zakazu prowadzenia pojazdów w sprawie VI K 626/03 Sądu Rejonowego w Kartuzach przeciwko A. G. (1), to jest popełnienia czynu z art.228 §1 k.k. i za to na podstawie art.228 §1 k.k. przy zastosowaniu art.4 §1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności,

47. na podstawie art.85 k.k., art.86 §1 k.k. przy zastosowaniu art.4 §1 k.k. połączył orzeczone wobec B. J. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której to kary wykonanie na podstawie art.69 §1 i 2 k.k., art.70 §1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby,

48. na podstawie art.71 § 1 k.k., art.33 §1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. wymierzył B. J. (1) karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy uznaniu, że jedna stawka dzienna odpowiada kwocie 100zł,

49. na podstawie art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej wobec B. J. (1) kary grzywny zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 27 lutego 2006 roku do dnia 1 marca 2006 roku,

50. uniewinnił M. L. (1) od zarzutu popełnienia czynów opisanych w LXV i LXVI punkcie oskarżenia,

51. w zakresie czynu zarzucanego J. Z. (1) opisanego w LXXVIII punkcie oskarżenia uznał ją za winną tego, że w okresie od dnia 5 sierpnia 2003 roku do dnia 4 września 2003 roku w G., udzieliła korzyści majątkowej w kwocie 40.000zł adwokatowi P. P. (1) w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do uchylecia tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec G. N. w sprawie Ds. 2545/03 Prokuratury Rejonowej w P. poprzez wywarcie bezprawnego wpływu na decyzję prokuratora w związku z pełnieniem przez niego funkcji publicznej, to jest popełnienia czynu z art.230a§1 k.k. i za to na podstawie art.230a§1 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. skazał ją na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art.69§1 i 2 k.k., art.70§1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby,

52. na podstawie art.71 § 1 k.k., art.33§1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art.4§1 k.k. wymierzył J. Z. (1) karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy uznaniu, że jedna stawka dzienna odpowiada kwocie 100zł,

53. na podstawie art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej wobec J. Z. (1) kary grzywny zaliczył okres jej rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 23 marca 2006 roku,

54. w zakresie czynu zarzucanego W. T. (1) opisanego w LXXIX punkcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 5 sierpnia 2003 roku do dnia 4 września 2003 roku, w G., działając w zamiarze, aby J. Z. (1) dokonała czynu zabronionego - występku płatnej protekcji, zachowaniem swoim pomógł jej w jego popełnieniu w ten sposób, że skontaktował ją ze Z. Z. (1) oraz pośredniczył w przekazywaniu otrzymanych od J. Z. (1) pieniędzy w kwocie 40.000zł

adwokatowi P. P. (1) w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do uchylenia tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec G. N. w sprawie Ds. 2545/03 Prokuratury Rejonowej w P. poprzez wywarcie bezprawnego wpływu na decyzję prokuratora w związku z pełnieniem przez niego funkcji publicznej, to jest popełnienia czynu z art.230a§1 k.k. w związku z art. 18§3 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. i art.230a §1 k.k. przy zastosowaniu art.4 §1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art.69§1 i 2 k.k., art.70§1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby,

55. na podstawie art.71§1 k.k., art.33 §1 i 3 k.k. przy zastosowaniu art.4 §1 k.k. wymierzył W. T. (1) karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych przy uznaniu, że jedna stawka dzienna odpowiada kwocie 100 zł,

56. na podstawie art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej wobec W. T. (1) kary grzywny zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 23 marca 2006 roku,

57. uniewinnił H. D. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie LXXXI oskarżenia,

58. uniewinnił S. D. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w LXXXII punkcie oskarżenia,

59. uniewinnił S. S. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w LXXXIII punkcie oskarżenia,

60. uniewinnił R. Z. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w punkcie LXXXV oskarżenia,

61. uniewinnił Z. Z. (1) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w LXXXVIII punkcie oskarżenia,

62. w zakresie czynu zarzucanego Z. Z. (1) opisanego w LXXXIX punkcie oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 5 sierpnia 2003 roku do dnia 4 września 2003 roku, w G. i na terenie województwa (...), działając w zamiarze, aby J. Z. (1) dokonała czynu zabronionego - występku płatnej protekcji, zachowaniem swoim pomógł jej w jego popełnieniu w ten sposób, że skontaktował ją z P. P. (1) oraz pośredniczył w przekazywaniu otrzymanych od J. Z. (1) pieniędzy w kwocie 40.000zł adwokatowi P. P. (1) w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do uchylenia tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec G. N. w sprawie Ds. 2545/03 Prokuratury Rejonowej wP. poprzez wywarcie bezprawnego wpływu na decyzję prokuratora w związku z pełnieniem przez niego funkcji publicznej, to jest popełnienia czynu z art.230a §1 k.k. w związku z art. 18§3 k.k. i za to na podstawie art. 19§ 1 k.k. i art.230a §1 k.k. przy zastosowaniu art.4 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art.69 §1 i 2 k.k., art.70 §1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby,

63. na podstawie art.71§1 k.k., art.33§1 i 3 k.k. wymierzył Z. Z. (1) karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy uznaniu, że jedna stawka dzienna odpowiada kwocie 100 zł,

64. uniewinnił M. R. (2) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w XC punkcie oskarżenia,

65. uniewinnił J. P. (2) od zarzutu popełnienia czynu opisanego w XCI punkcie oskarżenia,

66. na podstawie art.632 pkt 2 k.p.k. w części dotyczącej czynów zarzucanych P. P. (1) opisywanych w I, II, III, IV, V, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XIX, XXII, XXIII, XXVI, XXVII, XXVIII, XXXII i XXXIX punkcie oskarżenia oraz w części dotyczącej M. L. (1), H. D., S. D., S. S., R. Z., M. R. (2), J. P. (2) i Z. Z. (1) w części dotyczącej czynu opisanego w LXXXVIII punkcie oskarżenia kosztami procesu obciążył Skarb Państwa,

67. na podstawie art.627 k.p.k. i art.626§1 k.p.k. zasądził na rzecz Skarbu Państwa od:

a) P. P. (1) koszty sądowe w sprawie w części go dotyczącej, a związanej z przypisanymi mu czynami, a w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 4.000 zł,

b) M. P. (1) koszty sądowe w części jej dotyczącej, a w tym wymierzył jej opłatę w kwocie 2.300 zł,

c) B. J. (1) koszty sądowe w części go dotyczącej, a w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 800 zł,

- d) J. Z. (1) koszty sądowe w sprawie w części jej dotyczącej, a w tym wymierzył jej opłatę w kwocie 800 zł,
- e) W. T. (1) koszty sądowe w sprawie w części go dotyczącej, a w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 580 zł,
- f) Z. Z. (1) koszty sądowe w sprawie w części go dotyczącej, a związanej z przypisanym mu czynem, a w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 680 zł.

Wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych: M. P. (1), Z. Z. (1), W. T. (1), B. J. (1) i J. Z. (1).

Obrońca oskarżonej J. Z. (1) zaskarżył wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść, tj.:

a) art. 424 k.p.k. polegającą na wadliwym sporządzeniu uzasadnienia wyroku uniemożliwiająca kontrolę odwoławczą zaskarżonego orzeczenia, wyrażającą się w szczególności w zaniechaniu wskazania przez Sąd toku myślenia jakim kierował się przy uznawaniu winy oskarżonej J. Z. (1) oraz braku wskazania jakie okoliczności uznał za obciążające, a jakie za łagodzące oraz braku uwzględnienia przez Sąd dotychczasowej niekaralności oskarżonej jako okoliczności łagodzącej,

b) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów, prowadzącą do błędu w ustaleniach faktycznych wziętych za podstawę wyroku przez niesłuszne i sprzeczne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego przyjęcie, że materiał dowodowy dawał podstawę do uznania, iż oskarżona świadomie udzieliła korzyści majątkowej w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy polegające na bezprawnym wywarciu wpływu na decyzję, działanie lub zaniechanie osoby pełniącej funkcję publiczną, w związku z pełnieniem tej funkcji, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów pozwala stwierdzić, iż oskarżona nie popełniła zarzucanego jej czynu, albowiem kwota 40.000,00 zł stanowiły zapłatę honorarium dla adwokata prowadzącego sprawę G. N.,

c) c) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego i uznanie w oparciu jedynie o zeznania (wyjaśnienia) J. O. (1) i W. T. (1), że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu, podczas gdy zeznania (wyjaśnienia) wskazanych osób pozostają niejednoznaczne oraz sprzeczne z zeznaniami (wyjaśnieniami) pozostałych oskarżonych jak również z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, zwłaszcza, że J. O. (1) stwierdza, iż nie ma pewności co do składanych zeznań (wyjaśnień), wobec czego wszelkie wątpliwości powinny być rozstrzygane na korzyść oskarżonej,

Ponadto, z ostrożności procesowej w sytuacji uznania wyżej wskazanych zarzutów za nieuzasadnione, na podstawie art. 427 § 2 oraz art. 438 pkt 4 k.p.k., wyrokowi temu zarzucił:

2. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, której dolegliwość przekracza stopień winy oskarżonej, przy jednoczesnym pominięciu sposobu życia oskarżonej przed wydaniem zaskarżonego wyroku, a tym samym wymierzenie kary w sposób sprzeczny z kodeksowo określonymi zasadami wymiaru kary.

Obrońca wniósł o:

1. zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej J. Z. (1) od zarzutu udzielenia korzyści majątkowej w kwocie 40.000,00 zł adwokatowi P. P. (1) w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu w dniu 3 września 2003 r. do uchylenia tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec G. N..

2. ewentualnie, w przypadku uznania, iż Sąd Okręgowy nie rozpoznał istoty sprawy albo gdyby wydanie wyroku wymagało przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej M. P. (1) zaskarżył wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania - art. 117 § 2 w związku z art. 117 §2a Kodeksu postępowania karnego - polegającą na prowadzeniu rozprawy pod nieobecność oskarżonej M. P. (1), pomimo tego, iż w sposób należyty poprzez zaświadczenie potwierdzające niemożność stawienia się na zawiadomienie Sądu Okręgowego w Koszalinie wystawione przez lekarza sądowego, usprawiedliwiła ona swoją nieobecność i wносиła o nie przeprowadzanie czynności bez jej obecności, co w szczególności dotyczy rozprawy prowadzonej w dniach 17 grudnia 2012 roku, 18 grudnia 2012 roku, 19 grudnia 2012 roku, 20 grudnia 2012 roku, 21 grudnia 2012 roku, na których to terminach Sąd I instancji rozpoznawał wnioski dowodowe m.in. złożone przez oskarżoną, pouczał o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonej oraz odbierał od stron głosy stron, co stanowi bezwzględną przesłankę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 11 Kodeksu postępowania karnego;
2. obrazę przepisów postępowania - art. 6 oraz art. 406 Kodeksu postępowania karnego - polegającą na prowadzeniu rozprawy w dniach 18 grudnia 2012 roku, 19 grudnia 2012 roku, 20 grudnia 2012 roku i 21 grudnia 2012 roku pod nieobecność obrońcy oskarżonej i pomimo jednoznacznego stanowiska oskarżonej wyrażonego w piśmie z dnia 21 lutego 2012 roku, udzielenie w tym czasie głosu stronom i zamknięcie przewodu sądowego, co doprowadziło do pozbawienia oskarżonej prawa do obrony, poddając w konsekwencji w wątpliwość rzetelność procesu karnego;
3. obrazę przepisów postępowania - art. 399 § 1 Kodeksu postępowania karnego - polegającą na nieprecyzyjnym uprzedzeniu stron co do jakich czynów z art. 230 k.k., art. 230a k.k. i art. 231 k.k. istnieje możliwość zmiany kwalifikacji prawnej na art. 228 k.k. lub art. 229 k.k., a także brak bliższego sprecyzowania typu czynu zabronionego z art. 228 i art. 229 k.k., którego rozważenie Sąd I instancji brał pod uwagę, co znacząco ograniczyło prawo oskarżonej do obrony, uniemożliwiając jej ustosunkowanie się do treści tego postanowienia w okresie od zamknięcia przewodu sądowego do dnia publikacji wyroku;
4. obrazę przepisów postępowania - art. 170 § 1 pkt 3 w związku z art. 170 § 3 oraz art. 98 § 1 Kodeksu postępowania karnego - polegającą na lakonicznym, pozbawionym merytorycznej treści, uzasadnieniu postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych oskarżonej M. P. (1) z dnia 09 września 2010 roku z k. 17.270 z tomu 86, z k. 17.638 z tomu 88, z k. 17.720, k. 17.723, k. 17.726, k. 17.820, k. 17.821, k. 17.822 z tomu 89, z k. 17.898, k. 17.928, k. 17.944, k. 18.052 z tomu 90, co uniemożliwia weryfikację poprawności stanowiska Sądu I instancji co do nieprzydatności dowodów dla rozstrzygnięcia sprawy;
5. obrazę przepisów postępowania - art. 7 oraz art. 171 § 7 Kodeksu postępowania karnego - polegającą na uznaniu, iż wyjaśnienia oskarżonej M. P. (1) złożone w postępowaniu przygotowawczym przy jednoczesnym odtwarzaniu nielegalnych zapisów rozmów telefonicznych oraz wiadomości tekstowych sms, były złożone w warunkach nie wyłączających swobody wypowiedzi lub nie były uzyskane wbrew zakazom stosowania środków technicznych wpływających na procesy psychiczne osoby przesłuchiwanej, co w konsekwencji doprowadziło do nieprawidłowej oceny tego materiału dowodowego i czynienia w oparciu o ów materiał dowodowy ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.
6. obrazę przepisów postępowania - art. 413 § 2 pkt 1 w związku z art. 17 § 1 pkt 9 Kodeksu postępowania karnego - polegające na takim określeniu przypisanego oskarżonej czynu, który wykracza poza granice skargi uprawnionego oskarżyciela, co stanowi bezwzględną przesłankę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 Kodeksu postępowania karnego;
7. obrazę przepisów postępowania - art. 624 § 1 Kodeksu postępowania karnego - polegające na niezastosowaniu tego przepisu i obciążenie oskarżonej kosztami postępowania w części jej dotyczącej podczas gdy sprzeciwiają się temu względy słuszności wynikające z nieprawidłowego procedowania przez Sąd I instancji polegającego na wyznaczeniu dużej ilości terminów rozpraw, na których w wielu przypadkach nie były dokonywane jakiegokolwiek czynności procesowe, jak również - z uwagi na spóźnione dopuszczenie dowodu z opinii sądowo-psychiatrycznej co do faktu czy stan poczytalności oskarżonej w chwili popełnienia zarzucanego jej czynu, jak i w czasie postępowania budzi wątpliwości - długotrwałe utrzymywanie stanu obligatoryjnej obrony, co prowadziło do konieczności ponoszenia przez oskarżoną znacznych kosztów obrony z wyboru;

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na uznaniu, iż oskarżona przyjęła korzyści osobiste i majątkowe w związku z pełnieniem funkcji publicznej - sędziego Sadu Rejonowego w Gdańsku, jak również to, iż odwożenie jej do domu stanowiło dla niej jakąkolwiek korzyść majątkową, podczas gdy starania o zainteresowanie jej osobą, prezenty oraz obiady stanowiły element nieformalnego związku emocjonalnego oskarżonej z P. P. (1) i w jej świadomości pozostawały poza jakimkolwiek powiązaniem z pełnieniem funkcji publicznej, zaś fakt posiadania biletu miesięcznego na przejazdy autobusem dalekobieżnym eliminował walor jakiegokolwiek korzyści majątkowej z odwożenia z miejsca pracy do domu, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego pociągnięcia oskarżonej do odpowiedzialności karnej za przestępstwo korupcji.

Obrońca oskarżonej M. P. (1) wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku co do oskarżonej M. P. (1) i na podstawie art. 439 §1 pkt 9 w związku z art. 17 §1 pkt 9 k.p.k. umorzenie postępowania w sprawie, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku co do oskarżonej M. P. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Koszalinie.

Obrońca Z. Z. (1) zaskarżył wyrok w całości. Wyrokowi zarzucił następujące uchybienia:

1) naruszenie przepisu art. 374 § 1 kpk poprzez uznanie, że nieobecność oskarżonego Z. Z. (1) na terminach rozprawy w dniach: 10, 13, 17, 18, 19, 20, 21 grudnia 2012 roku była nieusprawiedliwiona, co miałyby uzasadniać zastosowanie dyspozycji art. 376 § 2 kpk i w konsekwencji pozwalać na prowadzenie rozprawy pod nieobecność oskarżonego, zamknięcie przewodu sądowego i wydanie wyroku, podczas gdy w rzeczywistości nieobecność oskarżonego na wskazanych terminach została w należyty sposób usprawiedliwiona, co winno powodować nieprzeprowadzanie na tych terminach żadnych czynności, które mogłyby oskarżonego dotyczyć, przy czym uchybienie wskazane w tym zarzucie stanowi bezwzględną przesłankę odwoławczą przewidzianą w art. 439 § 1 pkt 11 kpk;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na dowolnym przyjęciu, że wyjaśnienia (zeznania) J. O. (1) składane w postępowaniu przygotowawczym oraz na rozprawie, jak i wyjaśnienia współoskarżonego W. T. (1) składane w postępowaniu przygotowawczym, pozwalają na niewątpliwe przyjęcie, iż oskarżony Z. Z. (1) obejmował swoją świadomością zamiar współoskarżonej J. Z. (1) opłacenia płatnej protekcji, zaoferowanej jej przez P. P. (1), oraz że celem działania Z. Z. (1) było udzielenie J. Z. (1) pomocy do popełnienia przestępstwa z art. 230a § 1 kk, przy jednoczesnej bezzasadnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom P. P. (1), Z. Z. (1) i J. Z. (1), podczas gdy kompleksowa ocena wszystkich dowodów zebranych co do przedmiotowego zarzutu nakazywała uznanie depozycji procesowych J. O. (1) i wyjaśnień W. T. (1) za niewiarygodne;

3) naruszenie następujących przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść wyroku:

a) art. 413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 1 kpk poprzez oparcie ustaleń co do okresu popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu na datach dziennych zarejestrowania poszczególnych rozmów telefonicznych i krótkich wiadomości tekstowych (sms), zbieranych podczas nielegalnie prowadzonej kontroli operacyjnej pod kryptonimem (...)w stosunku do P. P. (1), przy jednoczesnym oddaleniu w całości wniosku oskarżyciela publicznego o dopuszczenie dowodu z tych materiałów operacyjnych - z uwagi na ich sprzeczność z prawem, w oparciu o dyspozycję art. 170 pkt 1 kpk;

b) art. 167 kpk poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu z tych materiałów zarejestrowanych podczas wzmiankowanej wyżej kontroli operacyjnej, które potwierdzały wersję zdarzeń zaprezentowaną przez oskarżonego Z. Z. (1) na rozprawie, świadcząc o legalności działań podejmowanych przez wszystkich oskarżonych, którym postawiono zarzuty co do tego zdarzenia, w przedmiocie zmiany środka zapobiegawczego stosowanego wobec G. N.;

c) art. 399 § 1 kpk poprzez brak uprzedzenia o możliwości zakwalifikowania czynu zarzucanego Z. Z. (1) jako przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 230a § 1 kk, czyli pomocnictwa J. Z. (1) do opłacenia płatnej protekcji przez P. P. (1) w miejsce przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 230 §1 kk, czyli pomocnictwa P. P. (1) do popełnienia przestępstwa płatnej protekcji, co naruszyło prawo oskarżonego do obrony;

d) art. 202 § 1 kpk i art. 79 § 4 kpk i w konsekwencji art. 624 § 1 kpk poprzez niczym nieusprawiedliwioną, kilkuletnią zwłokę Sądu Okręgowego w dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych psychiatrów na okoliczność stanu poczytalności oskarżonego Z. Z. (1) w okresie popełnienia zarzucanego czynu i jego zdolności do brania udziału w toczącym się procesie, pomimo tego, że oskarżony od początku śledztwa nie ukrywał, że leczył się psychiatrycznie, a następnie poprzez zaniechanie rozważenia przez Sąd cofnięcia w trybie art. 79 § 4 kpk wyznaczenia obrońcy z urzędu w osobie adw. P. U. - z uwagi na brak wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego i jego poczytalności w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu, co ostatecznie spowodowało, że na rzecz obrońcy zasądzone wynagrodzenie za udział w rozprawach do zamknięcia przewodu sądowego, a w wyroku obowiązek poniesienia tego kosztu nałożono na oskarżonego, chociaż zasady słuszności w rozumieniu art. 624 § 1 kpk wskazują na to, że Z. Z. (1) z obowiązku poniesienia kosztów działania obrońcy z urzędu powinien być zwolniony.

W związku z powyższymi zarzutami obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Obrońca oskarżonego W. T. (1) zaskarżył wyrok w całości. Wyrokowi temu zarzucił następujące uchybienia:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na dowolnym przyjęciu, że wyjaśnienia (zeznania) J. O. (1) składane w postępowaniu przygotowawczym oraz na rozprawie, jak i wyjaśnienia W. T. (1) składane w postępowaniu przygotowawczym, pozwalają na niewątpliwe przyjęcie, iż W. T. (1) obejmował swoją świadomością zamiar współoskarżonej J. Z. (1) opłacenia płatnej protekcji, zaoferowanej jej przez P. P. (1), oraz że celem działania tego oskarżonego było udzielenie J. Z. (1) pomocy do popełnienia przestępstwa z art. 230a § 1 kk, przy jednoczesnej bezzasadnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom P. P. (1), Z. Z. (1), J. Z. (1) oraz wyjaśnieniom W. T. (1) z rozprawy, podczas gdy kompleksowa ocena wszystkich dowodów zebranych co do przedmiotowego zarzutu nakazywała uznanie depozycji procesowych J. O. (1) i wyjaśnień W. T. (1) złożonych podczas śledztwa za niewiarygodne;

2) naruszenie następujących przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść wyroku:

a) art. 413 § 2 pkt 1 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 1 kpk poprzez oparcie ustaleń co do okresu popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu na datach dziennych zarejestrowania poszczególnych rozmów telefonicznych i krótkich wiadomości tekstowych (sms), zbieranych podczas nielegalnie prowadzonej kontroli operacyjnej pod kryptonimem (...) w stosunku do P. P. (1), przy jednoczesnym oddaleniu w całości wniosku oskarżyciela publicznego o dopuszczenie dowodu z tych materiałów operacyjnych - z uwagi na ich sprzeczność z prawem, w oparciu o dyspozycję art. 170 pkt 1 kpk;

b) art. 167 kpk poprzez zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu z tych materiałów zarejestrowanych podczas wzmiankowanej wyżej kontroli operacyjnej, które potwierdzały wersję zdarzeń zaprezentowaną przez oskarżonego W. T. (1) na rozprawie, świadcząc o legalności działań podejmowanych przez wszystkich oskarżonych, którym postawiono zarzuty co do postępowania w przedmiocie zmiany środka zapobiegawczego stosowanego wobec G. N..

W związku z powyższymi zarzutami obrońca W. T. (1) wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Obrońca oskarżonego B. J. (1) (adw. E. U.) zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając mu:

1. odnośnie punktu 46 wyroku - Obrazę przepisu postępowania karnego, tj. art. 399 §1 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na dowolnym poszerzeniu przez Sąd zmian opisu czynu, zarzucanego oskarżonemu J. w punkcie XLVI aktu oskarżenia, które nie mogło być konwalidowane w granicach art. 399§1 kpk, a tym samym wyjściu poza granice oskarżenia, a ponadto na braku wystarczającego uprzedzenia oskarżonego przez Sąd o rodzaju zmiany kwalifikacji prawnej czynu, co uniemożliwiło przedstawienie przez oskarżonego dowodów swojej niewinności.

2. odnośnie punktu 45 wyroku - Obrazę przepisu postępowania karnego, tj. art. 399 §1 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia., polegającą na wyjściu poza granice oskarżenia, poprzez przyjęcie, że oskarżony przekroczył swoje uprawnienia, działając w sprawie dotyczącej W. J., podczas gdy działanie to nie było objęte treścią zarzutu.

Ewentualnie:

3. odnośnie punktu 46 wyroku - Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że B. J. (1) w związku z pełnieniem funkcji publicznej przyjął od P. P. (1) korzyść osobistą w postaci pomocy w pozytywnym zdaniu egzaminów przez członków jego rodziny oraz, że korzyść ta miała zostać przyjęta w zamian za pomoc w uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego bez zakazu prowadzenia pojazdów przeciwko A. G. (1) w sprawie VI K 626/03 Sądu Rejonowego w Kartuzach, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika ani to, że oskarżony J. przyjął od P. P. (1) jakąkolwiek korzyść osobistą ani też związek pomiędzy domniemaną korzyścią a działaniem B. J. (1).

4. odnośnie punktu 45 wyroku - Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, iż B. J. (1) przekroczył swoje uprawnienia oraz działał na niekorzyść interesu publicznego bądź prywatnego, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego takich ustaleń wywieść się nie można.

Obrońca oskarżonego wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego.

Obrońca oskarżonego B. J. (1) (adw. W. C.) zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, poprzez posiłkowanie się przy ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego treścią podsłuchów, które nie mogły być brane pod uwagę przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy oraz wpływu na ocenę poszczególnych dowodów, gdyż per se takiego dowodu nie mogły one stanowić;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, a w szczególności:

1) co do czynu z art. 228 § 1 k.k. (pkt 46 sentencji wyroku):

A) poprzez bezpodstawne uznanie, iż czyn w tym zakresie został przez oskarżonego popełniony „w związku z pełnieniem funkcji publicznej”;

B) poprzez bezpodstawne uznanie, iż w przedmiotowej sprawie nastąpiła obietnica przyjęcia korzyści osobistej w postaci pomocy w pozytywnym zdaniu egzaminów przez członków rodziny oskarżonego w zamian za pomoc w uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego wobec A. G. (1), poprzez zaniechanie ustalenia, czy w rzeczywistości istniała potrzeba udzielenia takiej korzyści osobistej oraz czy sytuacja członków rodziny świadczyła o konieczności podejmowania jakichkolwiek działań w tym kierunku;

2) co do czynu z art. 231 § 1 k.k. (pkt 45 sentencji wyroku):

A) poprzez bezpodstawne uznanie, iż sposób działania oskarżonego oraz twierdzenia przez niego wypowiedziane można uznać za „przekroczenie uprawnień” oraz że działanie w tym zakresie przez oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w tym przepisie;

Nadto, z ostrożności procesowej, w wypadku nieuwzględnienia zarzutów wskazanych w pkt II i III części wstępnej apelacji:

III. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. przepisu art. 399 § 1 k.p.k., poprzez przekroczenie przez Sąd rozpoznający sprawę granic oskarżenia w odniesieniu do czynu z art. 231 § 1 k.k., co skutkowało zaistnieniem sytuacji, iż zdarzenie opisane w czynie zarzucanym w pkt XLV części wstępnej aktu oskarżenia nie pozostaje w tożsamości ze zdarzeniem opisanym w czynie przypisanym oskarżonemu w wyroku (pod nr 45 sentencji wyroku);

IV. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k., zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. przepisu art. 399 § 1 k.p.k., poprzez iluzoryczne uprzedzenie stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu, bez wskazania zakresu takiego uprzedzenia w odniesieniu do każdego z oskarżonych, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez ograniczenie przysługującego oskarżonemu prawa do obrony oraz obrania skutecznej linii obrony w odniesieniu do tak ogólnikowych stwierdzeń.

Mając na uwadze powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł:

- 1) w wypadku uwzględnienia zarzutów wskazanych w pkt II oraz pkt III petitum apelacji, wniósł o zmianę wyroku co do istoty, poprzez uniewinnienie oskarżonego B. J. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów;
- 2) alternatywnie, z ostrożności procesowej, w wypadku nieuwzględnienia wniosku zawartego w punkcie poprzedzającym, a w wypadku uwzględnienia zarzutu wskazanego w pkt IV oraz w pkt V petitum apelacji, wniósł o uchylenie przedmiotowego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Koszalinie, jako Sądowi pierwszej instancji, do ponownego rozpoznania, celem ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego z uwzględnieniem dowodów wnioskowanych powyżej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych M. P. (1), Z. Z. (1) i B. J. (1) okazały się częściowo zasadne.

Sprawy poszczególnych oskarżonych wiążą się głównie przez osobę nieżyjącego oskarżonego P. P. (1), nadto rozpoznawane były w jednym postępowaniu sądowym, stąd w wielu apelacjach pojawiają się zbieżne zarzuty, pozwalające ustosunkować się do poszczególnych grup zarzutów. I tak: zarzut obrazy art. 399 k.p.k. pojawia się w apelacjach obu obrońców oskarżonego B. J. (1), w apelacji obrońcy oskarżonej M. P. (1) i w apelacji obrońcy oskarżonego Z. Z. (1). Zarzut obrazy art. 117 §2 k.p.k. przywoływany jest w apelacjach obrońców M. P. (1) i Z. Z. (1). Zarzut wyjścia poza granice oskarżenia sformułowany został przez obrońców B. J. (1) i obrońcę M. P. (1). Zarzut obrazy art. 624 §1 k.p.k. podniesiony został przez obrońców M. P. (1) i Z. Z. (1), natomiast zarzut obrazy art. 413 §2 pkt 1 k.p.k. – przez obrońcę W. T. (1) i Z. Z. (1). Z tych też względów odniesienie się do poszczególnych zarzutów apelacyjnych będzie następowało po pogrupowaniu tych zarzutów, a w dalszej kolejności oczywiście Sąd odniesie się do pozostałych zarzutów.

Przede wszystkim Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd Sądu Okręgowego w Koszalinie odnośnie możliwości dopuszczalności przeprowadzenia dowodu z podsłuchów operacyjnych. Obrońca oskarżonego W. T. (1) w punkcie 2 lit. a i b swojej apelacji i obrońca oskarżonego Z. Z. (1) w punkcie 3 lit. a i b swojej apelacji formułują dwa zarzuty obrazy przepisów postępowania, jakich miał się dopuścić Sąd I instancji. Sposób sformułowania tych zarzutów wskazuje jednak na to, że sam obrońca nie jest do końca przekonany, czego chce, gdyż z jednej strony zarzuca Sądowi oparcie ustaleń na danych zbieranych podczas nielegalnie prowadzonej kontroli operacyjnej pod kryptonimem (...), a z drugiej zarzuca Sądowi meriti zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodu z tych materiałów. Tej logicznej sprzeczności obrońca nie rozwikłał w uzasadnieniu, co więcej wprost sformułował tezę jakoby dowód z nieuprawnionych podsłuchów mógł stanowić dowód w sprawie, pod warunkiem, że działałby na korzyść oskarżonych. Wydaje się, że skarżący przywołuje pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2012r. (sygn. V KK 414/11, LEX nr 1226789), iż „Dla oceny dopuszczalności dowodu z materiałów z kontroli operacyjnej, o której mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z 1990 r. o Policji, istotny jest kierunek tego dowodu. Jeśli jego celem jest wykazanie niewinności oskarżonego lub uzyskanie dowodów świadczących na jego korzyść, to może być on przeprowadzony

niezależnie od faktu, że wobec tego oskarżonego nie wydano postanowienia w trybie art. 19 ust. 3 tej ustawy, ani też określonego w art. 19 ust. 15c postanowienia o zgodzie następczej”. Tyle, że Sąd Najwyższy rozważał kwestię dowodu dopuszczalnego (mieszczącego się w granicach art. 19 ust. 1 ustawy o Policji), ale obarczonego wadą formalną braku zatwierdzenia następczego, natomiast w niniejszej sprawie mamy do czynienia z dowodem niedopuszczalnym, który zgodnie z bezwzględną dyspozycją art. 19 ust. 17 i 17a ustawy o Policji, powinien zostać zniszczony. W odniesieniu do dowodu niedopuszczalnego, Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że nie jest możliwe dopuszczenie tego dowodu, nawet na korzyść oskarżonego.

Z końcówki apelacji obrońcy oskarżonego W. T. (1) i ze str. 8-9 apelacji obrońcy Z. Z. (1) wynika jednak, że obrońca dywaguje jedynie na temat możliwych treści rozmów przeprowadzanych przez jego mandantów. Podniósł, że „warto w tym miejscu nadmienić, że w uzasadnieniu aktu oskarżenia Prokurator nie przytoczył żadnej rozmowy telefonicznej ani krótkiej wiadomości tekstowej pomiędzy Z. Z. (1) a P. P. (1), pomimo, że w zarzucie stwierdził, iż oskarżony wielokrotnie kontaktował się z P. P. (1), a pozyskane w ten sposób informacje przekazywał J. Z. (1). Analiza takich rozmów mogłaby pozwolić na ustalenie rzeczywistego zamiaru towarzyszącego J. Z. (1) przy przekazywaniu pieniędzy przeznaczonych dla P. P. (1) Z. Z. (1). To z kolei pozwoliłoby W. T. (1) zwalczać pomocnictwo do czynu przypisanego J. Z. (1). Oskarżony chętnie wskazałby na konkretne rozmowy, których ujawnienia się domaga, ale z uwagi na sposób zaprezentowania materiału z kontroli operacyjnej przez oskarżyciela publicznego, postawienie jakichkolwiek szczegółowych wniosków w tym zakresie nie jest możliwe” (str. 7 apelacji obrońcy oskarżonego W. T. (1)). Niemal identyczna teza znajduje się w pierwszym akapicie na str. 9 apelacji obrońcy Z. Z. (1). Oznacza to, że zarzucając Sądowi zaniechanie dopuszczenia dowodu z urzędu, skarżący nawet nie wie, czy przywoływany dowód istnieje, nie wspominając o wiedzy o jego treści. Tego typu zarzuty brzmiałyby poważnie w fazie zapoznawania się z materiałami postępowania przygotowawczego, czy w odpowiedzi na akt oskarżenia, ale nie w sytuacji, gdy sprawa wpłynęła do Sądu Okręgowego w Koszalinie w październiku 2007r., a akt oskarżenia został sporządzony 12 kwietnia 2007r. czyli 7 lat temu i strony miały możliwość dostępu do akt, zatem również sformułowania tezy dowodowej, przede wszystkim zaś upewnienia się, że postulowany dowód istnieje. Natomiast Sąd Apelacyjny z urzędu nie znalazł w aktach sprawy dowodu w postaci zapisu rozmowy lub wiadomości tekstowej, na którą powoływał się skarżący.

Mimo jednak tej negatywnej oceny nielojalnego i opartego na przypuszczeniach zarzutu, trzeba stwierdzić, że Sąd Apelacyjny w Szczecinie w tym składzie w pełni podziela pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w postanowieniu z dnia 10 października 2012r. (sygn. II KK 336/11, OSNKW 2013/1/6), że „Przepis art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz.U. z 2011 r. Nr 287, poz. 1687 ze zm.) zawiera zamknięty katalog przestępstw, wobec czego dowody zebrane w drodze legalnej kontroli operacyjnej mogą być wykorzystane w postępowaniu karnym tylko w odniesieniu do tych przestępstw. Oznacza to, że niedopuszczalne jest wykorzystanie dowodów uzyskanych w wyniku tej kontroli w odniesieniu do przestępstw jednostkowych, popełnionych w ramach zorganizowanej grupy przestępczej (art. 258 k.k.), jeżeli przestępstwa te nie mieszczą się w katalogu objętym wymienionym przepisem ustawy o Policji”. Dlatego w pełni uprawnione było stanowisko Sądu meriti o niedopuszczalności dowodu z zapisu rozmów telefonicznych i wiadomości tekstowych uzyskanych w wyniku podsłuchu operacyjnego prowadzonego poza granicami zakreślonymi przez art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Sąd odwoławczy uznaje zatem zarzuty zawarte w punkcie 2 lit. a i b apelacji obrońcy oskarżonego W. T. (1) i w punkcie 3 lit. a i b obrońcy oskarżonego Z. Z. (1) za bezzasadne.

Kolejna kwestia wymagająca ustosunkowania się dotyczy obrazu art. 117 k.p.k. Obrońcy oskarżonych M. P. (1) i Z. Z. (1) wskazują, że ich mandanci w sposób należyty usprawiedliwili swoje niestawiennictwo na rozprawach w dniach 17-21 grudnia 2012r. w odniesieniu do M. P. (1) i w dniach, 10, 13 i 17-21 grudnia 2012r. w odniesieniu do Z. Z. (1). Obydwoje oskarżeni przedstawili na te dni wnioski o odroczenie rozprawy poparte zaświadczeniami wystawionymi przez lekarza sądowego. Zasadą jest nieprzeprowadzanie czynności procesowych, jeżeli osoba uprawniona nie stawiała się i gdy usprawiedliwiła należycie niestawiennictwo, wnosząc jednocześnie o nieprzeprowadzanie czynności bez jej obecności (art. 117 §2 in fine k.p.k.). Z art. 117 §2a k.p.k. wynika, że usprawiedliwienie niestawiennictwa z powodu choroby oskarżonego, wymaga przedstawienia zaświadczenia potwierdzającego niemożność stawienia się na wezwanie wystawione przez lekarza sądowego. Zaświadczenie lekarskie lekarza sądowego, jak każdy inny dokument dopuszczony w trakcie przewodu sądowego, jest dowodem podlegającym ocenie przez przyzmat art. 7 k.p.k. Nie jest

to oczywiście dowód na okoliczności związane z meritem toczącego się postępowania, czyli winy lub niewinności oskarżonego, ale jest to dowód na okoliczności strictly procesowe, czyli dotyczące możliwości stawiennictwa określonej osoby na rozprawie. Jak już wskazano w orzecznictwie „zaświadczenia lekarskie, określone w art. 117 §2a k.p.k., podlegają swobodnej ocenie, co jednak nie oznacza, iż mogą być one traktowane z góry jako niewiarygodne” (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 25 lipca 2013r., II AKa 218/13). Sąd Okręgowy w Koszalinie procedujący w sprawie był zatem uprawniony do zweryfikowania nie tylko tego, czy M. P. (1) i Z. Z. (1), byli chorzy, ale również tego, czy choroba ta uniemożliwiała stawiennictwo na wezwanie. Było to tym bardziej wskazane, że nagle pogorszenie stanu zdrowia obojga oskarżonych nastąpiło w fazie końcowej przewodu sądowego, gdy do przeprowadzenia pozostały pojedyncze dowody i postępowanie zmierzało ku wyrokowaniu. Takie zachowanie było tym bardziej bulwersujące, iż w postępowaniu brała udział większa liczba oskarżonych, których uprawnienia mogły uciepnieć na skutek przeciągania postępowania, a zachodziła potrzeba jednoczesnego osądzenia wszystkich sprawców, by uniknąć wyłączenia przewodniczącego składu orzekającego po wydaniu wyroku co do niektórych oskarżonych. Dlatego Sąd prawidłowo przystąpił do weryfikacji informacji pochodzących z zaświadczeń lekarzy sądowych, dodać należy, że Sąd zachował wstrzeźliwość, nie sięgając po dowód z opinii lekarzy po przedłożeniu pierwszego usprawiedliwienia, ale wykazując stosowną cierpliwość. Nie znajduje również uzasadnienia w obowiązujących przepisach stanowisko Z. Z. (1), jakoby do czynności biegłego sądowego znajdowały zastosowanie przepisy ustawy o lekarzu sądowym. Sąd Apelacyjny uznał zatem za dopuszczalne weryfikowanie zaświadczeń lekarzy sądowych za pomocą dowodu z opinii biegłych lekarzy. Tutaj jednak kończy się podobieństwo sytuacji procesowej M. P. (1) i Z. Z. (1).

W przypadku oskarżonej M. P. (1) biegła neurolog A. S. (w trakcie rozprawy w dniu 13.11.2012r.) wskazała, że dolegliwości ze strony układu nerwowego są spowodowane zmianami ze strony rąk, gdyż oskarżona ma stwierdzone zespoły cieśni nadgarstków. Skutkują one bólem i ograniczeniem ruchomości w zakresie rąk, ale nie jest to powód by nie chodzić i nie stawiać się przed Sądem. W konsekwencji uznała, że dolegliwości neurologiczne nie usprawiedliwiają niestawiennictwa przed Sądem. Na tej samej rozprawie biegły chirurg T. M. wskazał, że u oskarżonej stwierdzono stłuczenie nadgarstka i ręki prawej, stłuczenie stopy prawej. Na przedłożonych zdjęciach, zarówno w nadgarstku, jak i stopie nie wykryto złamań. Piszący zaświadczenie chirurg nie napisał, że oskarżona ma leżeć i biegły był tego samego zdania, uznając, że oskarżona była zdolna stawić się przed Sądem. W konsekwencji Sąd I instancji słusznie przyjął, że w zakresie fizycznego stanu zdrowia oskarżona mogła stawić się na rozprawie, w tym zakresie uznając niestawiennictwo oskarżonej za nieusprawiedliwione. Jednocześnie Sąd dopuścił dowód dwóch biegłych psychiatrów: E. K. i A. J. (1). Opinia biegłych psychiatrów (k. 18730 i nast.) wskazywała, że zaburzenia adaptacyjne, na które cierpi M. P. (1) to depresyjne reakcje sytuacyjne, w związku z czym uznali, że stan zdrowia psychicznego umożliwia uczestnictwo w rozprawie. Dlatego należało uznać, że Sąd Okręgowy w Koszalinie był uprawniony uznać nieobecność M. P. (1) na rozprawach od dnia 20.11.2012r. za nieusprawiedliwioną w rozumieniu art. 376 §2 k.p.k. i procedować w dalszym ciągu. Zaświadczenie lekarza sądowego dotyczące rozpraw w dniach 10-21.12.2012r. nie naprowadzało żadnych nowych okoliczności, ani nie wskazywało by w stanie zdrowia M. P. (1) nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia, nieznanne Sądowi meriti i biegłym wydającym opinie w sprawie. Na tę okoliczność nie powoływał się również skarżący wyrok obrońca oskarżonej. Sąd I instancji był zatem uprawniony do zastosowania wobec M. P. (1) art. 376 §2 k.p.k. do rozpraw odbytych po dniu 20.11.2012r. Dlatego w ocenie Sądu odwoławczego zarzut pierwszy apelacji obrońcy M. P. (1) był niezasadny.

W przeciwieństwie do sprawy M. P. (1), sprawa Z. Z. (1) różni się tym, że biegła A. S. zdiagnozowała u Z. Z. (1) przewlekłe dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego z objawową rwą kulszową. Biegła stwierdziła, że w okresie zaostrzenia bólu czasem dolegliwości są dość duże i trzeba przez kilka dni leżeć, co uniemożliwia stawiennictwo na rozprawie, ale bywają też sytuacje, że po zaopatrzeniu środkami przeciwbólowymi możliwe jest uczestnictwo w rozprawie. Na podstawie zaświadczenia, z którego nie wynikało, by doszło do takich uszkodzeń kręgosłupa, które by uniemożliwiały poruszanie się, biegła doszła do wniosku, że Z. Z. (1) mógł się stawić na rozprawę. Sąd uznał nieobecność Z. Z. (1) na rozprawie w dniu 18.12.2012r. za nieusprawiedliwioną, ale o ile w przypadku M. P. (1) uznał jej nieobecność za nieusprawiedliwioną również w dniach 19-21.12.2012r., o tyle nieobecności Z. Z. (1) nie uznał za nieusprawiedliwioną w dniach 19-21.12.2012r., co ma istotne znaczenie dla naruszenia jego prawa do obrony. Sąd zamiast tego skupił się na rozważaniu, czy Z. Z. (1) był prawidłowo zawiadomiony, przyznając, że mimo

podania nowego adresu dla doręczeń, nadal wysyłane były mu zawiadomienia na adres nieaktualny. Stąd ustalenie, że oskarżony Z. Z. (1) był zawiadomiony o konkretnych terminach rozpraw było dowolne, gdyż oskarżony miał świadomość toczącego się postępowania, podał nowy adres dla doręczeń (k. 18.773), który został zbagatelizowany i nie doręczono zawiadomień o kolejnych terminach rozpraw na ten adres, stąd nie można jednoznacznie stwierdzić, czy Z. Z. (1) wiedział o tym, że rozprawy odbywają się w dniach 18-21.12.2012r., czy też wiedział, że postępowanie się toczy i wyznaczane są nieznane mu terminy rozpraw. To pierwszy powód uchylenia wyroku wobec Z. Z. (1). Drugi to brak konkretyzacji w opinii biegłej dat, w których niestawiennictwo Z. Z. (1) na rozprawie było możliwe i nieusprawiedliwione, bo na skutek zaopatrzenia lekami oskarżony mógł na nią dojechać i dat rozpraw, na które Z. Z. (1) nie mógł dojechać z uwagi na nasilenie stanu bólowych. W tym stanie rzeczy rozważanie, czy Z. Z. (1) mógł się stawić na rozprawach w dniu 18-21 grudnia 2012r. jest oparte wyłącznie na przypuszczeniach.

Trzeci i ostatni powód uchylenia wyroku w stosunku do Z. Z. (1) dotyczy obrazy art. 399 §1 k.p.k. W przeciwieństwie do obrońców B. J. (1) obrońca Z. Z. (1) ma rację, iż Sąd uchylił temu przepisowi w odniesieniu do Z. Z. (1). W trakcie rozprawy w dniu 18.12.2012r. „przewodniczący uprzedził o możliwości zastosowania art. 4 §1 k.k. Uprzedził również o możliwości zastosowania w sprawie co do czynów P. P. (1), B. J. (1), M. P. (1), L. i Z. Z. (1) art. 91 k.k. co do jednorodnych czynów. Przewodniczący uprzedził również o możliwości zmiany kwalifikacji czynów z art. 230 k.k., art. 230a k.k. i art. 231 k.k. na art. 228 k.k. lub art. 229 k.k.”.

Sąd odwoławczy dostrzega tu dwa uchybienia. Pierwsze z nich, polega na tym, że o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej uprzedził przewodniczący, a nie sąd, jak stanowi przepis art. 399 §1 k.p.k. Uchybienie to jest oczywiste, ale w żaden sposób nie może się przełożyć na treść wyroku. Ratio legis art. 399 §1 k.p.k. polega na tym, że strony zostają uprzedzone o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej, tak by mogły przygotować alternatywną linię obrony, a nadto sygnalizowana możliwość jest wyrazem stanowiska całego sądu, a nie jednego z sędziów. W niniejszej sprawie Sąd I instancji procedował jednoosobowo, stąd oznajmienie pouczenia o możliwej zmianie kwalifikacji prawnej przez przewodniczącego nie uchybiło w niczym prawu oskarżonych. Nie da się też wykazać, że gdyby pouczenie wygłosił Sąd, a nie przewodniczący sądu, wyrok mógłby być inny.

Drugie uchybienie ma jednak istotny wpływ na treść wyroku, ale tylko co do Z. Z. (1). Temu oskarżonemu stawiane były dwa zarzuty z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 230 §1 k.k. W świetle pouczenia przewodniczącego obrońca mogła rozważyć pozostawienie kwalifikacji z art. 230 k.k., albo jej zmianę na art. 228 lub 229 k.k. Adw. P. U. wygłaszając mowę końcową w dniu 19.12.2012r. odniosła się do stawianych oskarżonemu zarzutów przez przyzmat znamion z art. 230 §1 k.k., finalnie stwierdzając, że nie znajduje podstaw do przyjęcia łapownictwa. Tymczasem Sąd I instancji przyjął w odniesieniu do Z. Z. (1) kwalifikację z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 230a §1 k.k., a zatem zgoła odmienną co do zakresu znamion ustawowych i poza granicami pouczenia z art. 399 §1 k.p.k. W takiej sytuacji procesowej, zważywszy zwłaszcza na odmiennie znamiona ustawowe nie da się wykazać, by uchybienie Sądu nie mogło mieć wpływu na treść wyroku, gdyż oskarżony i jego obrońca nie mogli się spodziewać przyjęcia kwalifikacji z art. 230a §1 k.k.

Natomiast zupełnie odmienna sytuacja procesowa zachodzi w odniesieniu do pozostałych oskarżonych, M. P. (1) stawiane były w akcie oskarżenia trzy jednorodne zarzuty z art. 231 §1 i 2 k.k. Mogła zatem spodziewać się przyjęcia takiej kwalifikacji lub przyjęcia kwalifikacji z art. 228 lub 229 k.k. B. J. (1) postawione były zarzuty z art. 231 §2 k.k. w zb. z art. 230a §1 k.k. (czyn XLV) i z art. 231 §2 k.k. w zb. z art. 230 §1 k.k. (czyn XLVI) W odniesieniu do pierwszego z tych czynów Sąd przyjął kwalifikację z art. 231 §1 k.k., czyli łagodniejszą niż zarzucał prokurator. Przyjmując typ podstawowy jednego z zarzucanych czynów, Sąd I instancji nie uchylił treści art. 399 §1 k.p.k. w stopniu mogącym wpłynąć na treść wyroku. Co do czynu drugiego pouczenie było jasne – zarówno w przypadku przestępstwa z art. 230 k.k., jak i czynu z art. 230a k.k., możliwe było zastosowanie kwalifikacji prawnej czynu z art. 228 §1 k.k., co Sąd I instancji ostatecznie uczynił. Oczekiwanie zaś, że Sąd pouczy każdego oskarżonego z osobna wymieniając go personalnie i poda możliwe warianty kwalifikacji prawnej nie znajduje uzasadnienia w treści art. 399 §1 k.p.k. W odniesieniu do oskarżonych M. P. (1) i B. J. (1) Sąd nie dopatrył się uchybienia art. 399 §1 k.p.k. w stopniu wpływającym na treść wyroku, stąd nie uwzględnił zarzutu trzeciego apelacji obrońcy oskarżonej M. P. (1), zarzutów 1 i 2 apelacji adw. E. U., obrońcy B. J. (1) i zarzutu IV apelacji adw. W. C., obrońcy B. J. (1).

Spośród pozostałych zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy M. P. (1) na uwzględnienie zasługuje zarzut drugi i częściowo ósmy. Ponieważ uwzględnienie zarzutu drugiego skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku, pozostałe zarzuty (oprócz omówionych już niezasadnych zarzutów pierwszego i trzeciego) należało omówić skrótowo.

Przede wszystkim Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutu czwartego, jakoby doszło do istotnej obrazy art. 170 §1 pkt 3 k.p.k. polegającej na lakonicznym, pozbawionym merytorycznej treści, uzasadnieniu, postanowienia o oddaleniu wniosków dowodowych oskarżonej z k. 17.270, 17.638, 17.720, 17.723, 17.726, 17.820, 17.821, 17.822, 17.898, 17.928, 17.944, 18.052, co rzekomo uniemożliwiało weryfikację poprawności stanowiska Sądu I instancji. Sąd meriti rozpoznał wnioski dowodowe M. P. (1) w punktach 9, 19, 20, 23, 24 i 26 postanowienia rozstrzygającego wnioski dowodowe stron zawartego na k. 18.855 w protokole rozprawy z dnia 18.12.2012r. Jedyne uchybienie jakie dostrzega Sąd odwoławczy polega na tym, że punkt 24 tego postanowienia nie zawiera ani podstawy prawnej oddalenia wniosków dowodowych, ani uzasadnienia. Pozostałe postanowienia w kwestii dowodów – wbrew stanowisku skarżącego – spełniają wszystkie wymogi formalne. Ani treść tych postanowień, ani uchybienie w kwestii podstawy prawnej oddalenia wniosku dowodowego, nie przełożyły się na treść zaskarżonego wyroku. I tak pokrótce:

- na k. 17.270 złożony został wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu ze złożonego wniosku o uchylenie immunitetu M. P. (1) i wniosek o przedłożenie oryginału protokołu przesłuchania sędzi B. S.. Treść zarzutów stawianych M. P. (1) została wskazana we wstępnej części uchwały Sądu Dyscyplinarnego zezwalającej na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności dyscyplinarnej, stąd nie jest konieczne przedkładanie wniosku inicjującego to postępowanie. Zeznania sędzi B. S. nie dotyczyły żadnego z trzech zarzutów stawianych M. P. (1) w tym postępowaniu i nie zostały wykorzystane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jako dowód w sprawie tej oskarżonej, stąd dowody te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia i nie mogły mieć wpływu na treść wyroku. Nadto B. S. została bezpośrednio przesłuchana w dniu 26.02.2009r. i można jej było bezpośrednio zadawać pytania, tyle, że oskarżona tego dnia bez usprawiedliwienia nie stawiała się na rozprawę.
- na k. 17.638 znajduje się pismo procesowe, w którym oskarżona podtrzymuje poprzedni wniosek dowodowy i wnosi o dołączenie protokołu przesłuchania A. T. złożone przed Sądem Dyscyplinarnym. Z przyczyn wskazanych powyżej pierwsza część pisma nie ma znaczenia dla postępowania, natomiast protokół zeznań A. T. znajduje się w aktach na k. 17.673-17.678,
- na k. 17.720 złożony został wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z artykułów prasowych dot. sędziego R.S. (1) i b. asesora M. S. oraz o przeprowadzenie dowodu z wyjaśnień złożonych 25.07.2011r. w Prokuraturze Apelacyjnej w B.. W tym zakresie należało podzielić stanowisko Sądu I instancji, bowiem materiały prasowe nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia stanowiąc jedynie poglądy autorów publikacji, na dodatek w kwestiach nie związanych z zarzutami stawianymi oskarżonej. Natomiast wyjaśnienia składane w prokuraturze w lipcu 2011r. dotyczyły kolejnego postępowania prowadzonego przeciw oskarżonej i nie dotyczyły zarzutów rozpoznawanych w niniejszym postępowaniu,
- na k. 17.723 zamieszczone zostało pismo doprecyzowujące wniosek o pozyskanie akt postępowania o wyrażenie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności innego sędziego, a zatem dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, nie mające znaczenia,
- na k. 17.726 oskarżona złożyła wniosek dowodowy o odczytanie listu skierowanego przez sędziego R. S. (1) i rozważenie dowodu z zeznań L. M. (1). Sąd Apelacyjny podziela pogląd Sądu meriti, że treść listu nie może zastępować zeznań świadka. R. S. (1) był przesłuchiwany na rozprawie w dniu 28.01.2009r., istniała możliwość zadawania bezpośrednio pytań świadkowi, tyle, że również wtedy oskarżona M. P. (1) bez usprawiedliwienia nie stawiała się na rozprawę. R. S. (1) zeznał, że na polecenie L. M. (1) przepisał na M. P. (1) niektóre sprawy, tyle, że oskarżona przyznała to w wyjaśnieniach zawartych w protokole zawartym na k. 5237-5245, stąd bezpośrednio przesłuchanie L. M. (1) nie było konieczne, a z pewnością nie wpłynęło na treść zaskarżonego wyroku,

- na k. 17.820 znajduje się wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań W. P., A. K. (2), W. D. (1), P. Z., o przesłuchanie pokrzywdzonych ze sprawy IV K 1200/03 i dopuszczenie dowodu z akta sprawy IV K 1200/03. Dowody te w sposób oczywisty nie mogły mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia w tym postępowaniu, gdyż dotyczą zarzutów stawianych M. P. (1) w drugim postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym w Koszalinie,
- podobnie wniosek dowodowy zawarty na k. 17.822 o dopuszczenie dowodu z zeznań funkcjonariuszy CBŚ M. W. i R. M. oraz I. K. (1), F. K. (1), o przeprowadzenie dowodu z akt postępowania o ubezwłasnowolnienie F. K. (1), wreszcie o dopuszczenie dowodu z opinii lekarza psychiatry i neurologa w celu ustalenia stanu zdrowia F. K. (1) nie mogą mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, gdyż dotyczą drugiego postępowania prowadzonego przeciwko M. P. (1),
- na k. 17.821 znajduje się wniosek o przeprowadzenie dowodu z zeznań M. L. (2) na okoliczność pozostawania M. P. (1) z związku nieformalnym z I. D.. Wniosek ten wiąże się ze złożonym na k. 17.944 wnioskiem o pozyskanie kopii zeznań świadka M. L. (2), I. D. i W. D. (2) ze sprawy prowadzonej przez Prokuraturę Apelacyjną w B.. Z przedłożonego na k. 18.109-18.111 odpisu protokołu zeznań I. D. wynika, że w trakcie studiów świadek mieszkał na stacji z M. P. (1), później widywali się bardzo rzadko i nie pozostawali w związku nieformalnym, a po wypłynięciu sprawy widział się z M. P. (1) tylko raz, gdy żaliła mu się, że zakochała się w P. P. (1), a on ją wykorzystał. Oskarżona postulowała przeprowadzenie tego dowodu w postaci odczytania zeznań tych osób. Sąd odwoławczy dostrzega możliwość przyspieszenia postępowania przez odczytanie zeznań I. D., natomiast przeprowadzenie pozostałych dowodów naprowadzonych w tych dwóch pismach procesowych jest zbędne.
- na k. 17.898 znajduje się wniosek dowodowy oskarżonej o ponowne przesłuchanie R. S. (1) w celu umożliwienia oceny jego wiarygodności, wniosek o przesłuchanie W. J., M. M. (2) i przeprowadzenie dowodu z wyjaśnień oskarżonej złożonych w innej sprawie. Reszta pisma to podsumowanie wniosków dowodowych złożonych przez pozostałych oskarżonych, czyli okoliczność bez znaczenia dla sprawy, gdyż nie stanowi wniosku dowodowego M. P. (1). Słusznie Sąd oddalił te wnioski dowodowe, gdyż to Sąd ocenia wiarygodność poszczególnych świadków, a ponowne przesłuchanie w celu umożliwienia oceny wiarygodności jest nieporozumieniem. Co do przesłuchania pozostałych osób wypowiedział się Sąd I instancji i Sąd odwoławczy nie znajduje powodów, dla kwestionowania jego stanowiska procesowego,
- na k. 17.928 znajduje się kolejny wniosek dowodowy dotyczący zarzutów stawianych w drugim postępowaniu prowadzonym przeciwko oskarżonej, a mianowicie o przesłuchanie M. K., I. K. (1), F. K. (1), J. Z. (2) i o uzupełniające przesłuchanie biegłych. Również i ten wniosek dowodowy nie był przydatny w tym postępowaniu,
- na k. 18.052 oskarżona powieliła wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodu z zeznań A. T. ze sprawy ASD 7/06, o odczytanie opinii ze sprawy Ap V Ds. 25/11, o przesłuchanie W. J., M. M. (2), do których Sąd już się odnosił, wreszcie o uzupełniającą opinię lekarzy psychiatrów o wpływie L. i jego odstawienia na treść wyjaśnień złożonych w prokuraturze. Biegli na tę okoliczność już się wypowiedzieli w złożonych opiniach i powielanie tych wniosków dowodowych nie przyczynia się do rozpoznania sprawy.

Z tych przyczyn Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutu czwartego z apelacji obrońcy oskarżonej M. P. (1).

Zarzut piąty dotyczył rzekomego uznania wyjaśnień M. P. (1) za niezłożone w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi lub nie były uzyskane wbrew zakazom stosowania środków technicznych wpływających na procesy psychiczne osoby przesłuchiwanej. Szkoda, że skarżący nie rozwinął w uzasadnieniu apelacji tej kwestii, bo Sąd odwoławczy nie znajduje żadnych środków technicznych, które mogłyby wpływać na procesy psychiczne M. P. (1) wykorzystywane przeciwko niej w postępowaniu. Sama oskarżona nawet nie sugerowała, by stosowano wobec niej jakieś środki. Natomiast Sąd I instancji w sposób rozsądny i konsekwentny wskazał, w jaki sposób selekcjonował wyjaśnienia, na te, pochodzące z fazy swobodnych wyjaśnień, po zapoznaniu się z treścią stawianych zarzutów oraz te, które zostały uzyskane po odtworzeniu nieuprawnionych zapisów rozmów telefonicznych, a które nie stanowiły podstawy wyroku. Sąd ten bardzo obszernie na k. 115-120 wskazał, dlaczego i które części wyjaśnień M. P. (1) uznał

za wiarygodne, dlatego pozostałym nie dał wiary i właściwie Sąd odwoławczy powinien przepisać w pełni wywód Sądu meriti, a nie do tego sprowadza się jego rola. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 lutego 2014r. (sygn. V KK 425/13) „Jeżeli Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. wyrok SN z dnia 15 kwietnia 2009r., III KK 381/08, Lex nr 512100, postanowienia SN: z dnia 10 października 2007r., III KK 120/07, Lex nr 322853, z dnia 2 sierpnia 2006r., II KK 238/05, Lex nr 193046)”. Dlatego też Sąd nie uwzględnił zarzutu piątego apelacji obrońcy oskarżonej M. P. (1).

W kwestii przekroczenia granic skargi uprawnionego oskarżyciela, zarzut szósty apelacji obrońcy oskarżonej M. P. (1) należało rozpoznawać łącznie z zarzutami apelacji obrońców oskarżonego B. J. (1).

Przede wszystkim stwierdzić należy, że tak w literaturze, jak i w orzecznictwie wskazuje się, że przedmiotem procesu nie jest opis czynu i jego ocena prawna zawarta w akcie oskarżenia, lecz czyn przestępcy stanowiący podstawę faktyczną oskarżenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 1987r., II KR 121/87, OSNPG 1988/12/135). Granice oskarżenia wyznacza zatem ten sam czyn jako zdarzenie faktyczne. Ważkim zagadnieniem jest zatem ustalenie czym jest owo „zdarzenie faktyczne” lub „zdarzenie historyczne”. Sąd Najwyższy wskazuje, że „Tożsamość zdarzenia historycznego wyznacza konkretyzacja opisu czynu zarzucanego w akcie oskarżenia i jego uzasadnieniu” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2006r., II KK 246/06, Lex nr 202125), tam też należy dopatrywać się wszelkich cech konkretyzujących zdarzenie. Najpełniej chyba pojęcie „granice oskarżenia” scharakteryzował Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 5 września 2006r., sygn. IV KK 194/06, wskazując, że:

„Granice oskarżenia zostają utrzymane dopóty, jak długo w miejsce opisu czynu zarzucanego, w ramach tego samego zdarzenia faktycznego (historycznego) można przypisać oskarżonemu czyn nawet ze zmienionym opisem i jego oceną prawną, ale mieszczący się w tym samym zespole zachowań człowiek, które stały się podstawą poddania w akcie oskarżenia przejawów jego działalności wartościowaniu z punktu widzenia przepisów prawa karnego materialnego. Elementami składowymi ułatwiającymi określenie ram tożsamości „zdarzenia historycznego” są zaś: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, identyczność podmiotów pokrzywdzonych, a wreszcie tożsamość czasu i miejsca zdarzenia, zaś w wypadku odmiennego niż w akcie oskarżenia określenia tej daty i miejsca, analiza strony przedmiotowej i podmiotowej czynu w kontekście związku przyczynowego pomiędzy ustalonym zachowaniem osoby oskarżonej i wynikającego z tego zachowania skutkiem takiego działania bądź zaniechania”.

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy w odniesieniu do sprawy M. P. (1), że wymóg tożsamości zdarzenia historycznego został spełniony. Oskarżonej zarzucono w zakresie czynu opisanego w zarzucie XLI, że w okresie od 5 sierpnia do 3 września 2003 roku w G. pełniąc funkcję sędziego Sądu Rejonowego w Gdańsku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że weszła w porozumienie z adwokatem P. P. (1), wobec którego zobowiązała się dokonać uchylecia w stosunku do oskarżonego W. J. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w sprawie IV K 683/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku, którego P. P. (1) nie reprezentował jako obrońca, a następnie w dniu 3 września 2003 roku wydała postanowienie o zmianie stosowanego wobec W. J. izolacyjnego środka zapobiegawczego na poręczenie majątkowe, nie będąc referentem tej sprawy, przez co działała na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. W zakresie czynu zarzucanego w punkcie XLII aktu oskarżenia, prokurator przyjął, że M. P. (1) w dniu 20 października 2003 roku w G., pełniąc funkcję sędziego Sądu Rejonowego w Gdańsku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej przekroczyła swoje uprawnienia w ten sposób, że weszła w porozumienie z adwokatem P. P. (1), ustalając z nim, że w przypadku skierowania postępowania IV K 1097/03 przeciwko H. D. oskarżonemu o czyn z art. 178a § 1 kk do jej referatu, dokona zwrotu tej sprawy do prokuratury celem uzupełnienia śledztwa - przesłuchania dodatkowego świadka oraz wskazała sposób działania prowadzący do przydzielenia jej tej sprawy, przez co działała na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Wreszcie, w zakresie czynu opisanego w zarzucie XLIII miała w okresie od 29 sierpnia 2003 roku do 21 listopada 2003 roku w G., pełniąc funkcję sędziego Sądu Rejonowego w Gdańsku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i osobistej przekroczyła swoje uprawnienia, w ten sposób, że weszła w porozumienie

z adwokatem P. P. (1), wobec którego zobowiązała się wydać wyrok łączny o uzgodnionej z nim treści w sprawie IV K 935/03 przeciwko oskarżonemu J. M. (2) i w dniu 21 listopada 2003 roku wyrok taki wydała, przez co działała na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Okręgowy w Koszalinie przyjął, że przestępcze działanie M. P. (1) polegało na tym, że w okresie od dnia 5 sierpnia 2003 roku do dnia 21 listopada 2003 roku, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w G., w związku z pełnieniem funkcji publicznej - sędziego Sądu Rejonowego w Gdańsku, przyjęła od P. P. (1) korzyść osobistą w postaci zainteresowania jej osobą oraz korzyść majątkową w postaci prezentów, obiadów i odwożenia do domu w zamian za:

1. uchylenie stosowania wobec W. J. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w sprawie IV K 683/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku,
2. podjęcie działań mogących skutkować zwróceniem sprawy IV K 1097/03 przeciwko H. D. oskarżonemu o czyn z art. 178a§1 k.k. do prokuratury celem jej uzupełnienia,
3. wydanie wyroku w uzgodnionej z P. P. (1) treści w sprawie IV K 935/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku dotyczącej J. M. (2).

Czynności sprawcze polegać miały na uchyleniu tymczasowego aresztowania wobec W. J., podjęciu działań mogących skutkować zwróceniem sprawy H. D. i wydaniem wyroku w uzgodnionej z P. P. (1) treści w sprawie J. M. (2). Oczywiście zachowania te miały być podjęte w zamian za korzyść osobistą i majątkową, ale dla oceny tożsamości czynu znaczenie mają tylko elementy strony przedmiotowej przestępstwa, a zatem jak wskazał to Sąd Najwyższy: data, miejsce, osoby biorące udział w przestępstwie, osoby pokrzywdzone i inne osoby będące na miejscu zdarzenia, skutek i sam zespół zachowań człowieka. Te elementy strony przedmiotowej sprowadzają się do uchylenia tymczasowego aresztowania w jednym przypadku, podjęciu działań mogących skutkować zwrotem drugiej sprawy i wreszcie wydaniem wyroku uzgodnionej treści w trzecim przypadku. Tak samo czyn ten ujmował prokurator – jako zobowiązanie się do uchylenia tymczasowego aresztowania, a następnie jego uchylenie w przypadku sprawy W. J., ustalenie, że dokona zwrotu sprawy H. D. w celu przesłuchania dodatkowego świadka i wreszcie wejście w porozumienie z adwokatem P. P. (1), wobec którego zobowiązała się wydać wyrok łączny o uzgodnionej z nim treści w sprawie IV K 935/03. Jest to dokładnie ten sam zestaw zachowań człowieka, a zatem w ocenie Sądu odwoławczego w sprawie M. P. (1) nie doszło do wyjścia poza granice oskarżenia, a zatem nie jest uprawniony również zarzut obrazu art. 439 §1 pkt 9 k.p.k. podniesiony w piśmie obrońcy oskarżonej z dnia 7 kwietnia 2014r. Sąd odwoławczy dostrzega natomiast problem natury faktycznej, który jednakże możliwy byłby do rozwiązania poprzez dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku. Sąd, w ślad za prokuratorem, przyjął bowiem, że M. P. (1) popełniła czyn wyłącznie w G., podczas gdy korzyść majątkowa miała być dokonana na trasie z G. do miejsca zamieszkania oskarżonej. Nie sprecyzowano również, gdzie wręczane były korzyści w postaci prezentów, a poza tym brak jest ustaleń, że prezenty i obiady fundowane były w okresie objętym zarzutem czy w całym okresie znajomości P. P. (1) i M. P. (1). Mniej korzystnych dla oskarżonej ustaleń nie można już było czynić, stąd Sąd I instancji w toku ponownego rozpoznania będzie musiał zweryfikować, czy w okresie i miejscu przyjętym przez Sąd w toku pierwszego rozpoznania sprawy można poczynić ustalenia odnośnie korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżoną.

W sprawie B. J. (1) co do czynu zarzuconego w punkcie XLV aktu oskarżenia, prokurator przyjął, że oskarżony obiecał udzielić, a następnie udzielił adwokatowi P. P. (1) korzyści osobistej w postaci doprowadzenia do zmiany środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec G. N. na środki o charakterze wolnościowym, w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy polegającej na doprowadzeniu do uchylenia tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec W. J. w sprawie IV K 683/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku. Sąd przypisał oskarżonemu w punkcie 45 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, że przekroczył swe uprawnienia poprzez podjęcie działań mających doprowadzić do uchylenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania stosowanego wobec W. J. w sprawie IV K 683/03 Sądu Rejonowego w Gdańsku.

Zespół zachowań, które przyjął Sąd w opisie czynu przypisanego oskarżonemu diametralnie różni się w stosunku do zarzutu. Prokurator przyjął, że B. J. (1) podejmował bezprawne działania w odniesieniu do sprawy G. N., a w zamian P.

P. (1) doprowadził do uchylenia w tym samym dniu tymczasowego aresztowania wobec W. J., tymczasem Sąd meriti uznał B. J. (1) za sprawcę działań, które doprowadziły do uchylenia tymczasowego aresztowania wobec W. J., które pierwotnie przedsięwziąć miał P. P. (1). Słusznie zatem obrońcy oskarżonego B. J. (1) podnieśli zarzut wyjścia poza granice oskarżenia co do tego czynu. Sąd Apelacyjny rozważał uchylenie w tej części zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela. Doszłoby jednak do sytuacji, gdy pierwotny zarzut stawiany przez prokuratora nie zostałyby rozpoznany i brak byłoby w tym zakresie rozstrzygnięcia. Taką sytuację Sąd uznał za niedopuszczalną i uznał za konieczne wydanie rozstrzygnięcia merytorycznego co do zarzutu stawianego przez prokuratora w punkcie XLV części wstępnej wyroku. W tym zakresie nie ma żadnych wątpliwości, iż właściwą decyzją merytoryczną jest uniewinnienie oskarżonego B. J. (1) od tego czynu, oczywiście w wersji zarzutu stawianego przez prokuratora. Przede wszystkim, nie została wniesiona apelacja na niekorzyść oskarżonego, co wyklucza możliwość orzekania na niekorzyść oskarżonego przez sąd odwoławczy (art. 434 §1 k.p.k.), ani też uchylenia w tym celu wyroku i skierowania sprawy do ponownego rozpoznania. Sąd odwoławczy nie może zatem przyjąć ustaleń faktycznych mniej korzystnych dla oskarżonego, gdy nie wniesiono środka odwoławczego na jego niekorzyść. Sąd I instancji nie przypisał oskarżonemu czynu w wersji przyjętej przez oskarżyciela zatem uznał, że nie dysponuje wystarczającymi dowodami potwierdzającymi zarzut stawiany przez prokuratora i przyjął odmienny opis czynu. Zmiana opisu czynu i wyeliminowanie jego części traktowane jest w orzecznictwie za odpowiednik częściowego uniewinnienia, nie istniejącego w polskiej procedurze karnej. Nieprzypisanie oskarżonemu winy i niemożność powrotu do zarzutu w takiej formie, jak przyjął prokurator powodował konieczność uniewinnienia B. J. (1) od zarzutu stawianego przez prokuratora w zarzucie określonym w punkcie XLV części wstępnej. Konsekwencją tego rozstrzygnięcia było uchylenie kary łącznej orzeczonej wobec B. J. (1).

Nic nie stoi natomiast na przeszkodzie postawieniu B. J. (1) – po uzyskaniu zgody właściwego sądu dyscyplinarnego – zarzutu w takiej formie, jak ostatecznie przypisał to Sąd Okręgowy w Koszalinie w punkcie 45 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, gdyż tak sformułowany zarzut nie był dotychczas stawiany oskarżonemu i nie zapadło w tym względzie rozstrzygnięcie sądowe, gdyż w braku oskarżenia zapaść nie mogło. Należy jednak zauważyć, że działania B. J. (1) przypisane przez Sąd meriti polegały na przeprowadzeniu rozmowy z sędzią referentem sprawy L. M. (3) B. J. (1) miał zapytać: „I, czy ty widzisz możliwość uchylenia mu (W. J.) aresztu za poręczeniem majątkowym. Powiem szczerze, że jest to syn moich przyjaciół”. L. M. (3) miała odpowiedzieć, że do czasu przesłuchania oskarżonego na rozprawie nie widzi takiej możliwości i B. J. (1) nie nagabywał jej dalej, ale wręcz stwierdził, że przeprasza ją i „powie W. (obrońcy W. J.) żeby się nie wygłupiał i nie składał żadnych wniosków”. W konsekwencji nie tylko nie wpłynęła na treść decyzji procesowych L. M. (3), ale wręcz spowodował wycofanie wniosku o zmianę środka zapobiegawczego. Dyskrecji prokuratora i prokuratorów organów dyscyplinarnych należy pozostawić kwestię, czy zachowanie takie nie stanowi uchybienia zasadom etyki zawodowej, ale nie spełnia znamion „przekraczania uprawnień i jednoczesnego działania na szkodę interesu publicznego”. L. M. (3) zeznała w trakcie rozprawy 18.11.2008r., że B. J. (1) zapytał, ja odpowiedziałam i aczkolwiek nie aprobuję tego, ale działanie B. J. (1) nie wpłynęło na jej decyzję. Świadomość zatem działań B. J. (1) w sprawie W. J. tak przeprowadzonych, jak to zgodnie relacjonują B. J. (1) i L. M. (3), wydaje się, że nie mogło nawet potencjalnie wyrządzić szkody interesowi publicznemu.

W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu B. J. (1) w zarzucie XLVI prokurator przyjął, że oskarżony przekraczając swoje uprawnienia i powołując się na wpływy w Prokuraturze Rejonowej w K. i Sądzie Rejonowym w Kartuzach, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy polegającej na uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego, bez zakazu prowadzenia pojazdów, w sprawie VI K 626/03 Sądu Rejonowego w Kartuzach przeciwko A. G. (1), w zamian za korzyść osobistą udzieloną mu przez obrońcę oskarżonej P. P. (1). Sąd w punkcie 46 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku przyjął, że B. J. (1) przyjął od P. P. (1) korzyść osobistą w postaci pomocy w pozytywnym zdaniu egzaminów przez członków jego rodziny w zamian za pomoc w uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego bez zakazu prowadzenia pojazdów w sprawie VI K 626/03 Sądu Rejonowego w Kartuzach przeciwko A. G. (1). Pomijając elementy strony podmiotowej wiążące się z zamiarem działania oskarżonego, zachodzi w pełni tożsamość czynności „czasownikowych”, czyli pomocy w uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego bez zakazu prowadzenia pojazdów w sprawie A. G. (1). Uzasadnienie tak aktu oskarżenia, jak i wyroku precyzują, że owa pomoc polegała na skontaktowaniu się z W. M.,

naświetleniem mu sprawy, w której pomoc była konieczna, zasugerowanie orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania, pozwalającym na odstąpienie od orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów. Sąd odwoławczy nie podziela zatem tezy obrońców oskarżonego B. J. (1), jakoby w tym zakresie doszło do wyjścia poza granice oskarżenia.

Obrońcy mieli natomiast rację podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku przez przyjęcie, że B. J. (1) uzyskał jakąkolwiek korzyść osobistą. Jedynym dowodem, który wskazywał na to, by oskarżony podejmował działania związane ze zdawaniem egzaminów przez członków jego rodziny były wyjaśnienia samego B. J. (1) złożone w toku postępowania przygotowawczego (k. 6524-6536). Wyjaśnił wówczas, że po tym, gdy jego syn P. nie zdał egzaminu z prawa rzymskiego i groziło mu relegowanie z uczelni rozpytywał trzy osoby, wśród nich P. P. (1), czy nie mogliby pomóc w zdaniu przez syna egzaminu. O tym, że intencją oskarżonego nie było tylko nielegalne działanie świadczy fakt, że jedną z tych osób (dr D.) prosił o korepetycje przed egzaminem. Ostatecznie P. P. (1) w tej sprawie nic nie zrobił, nawet nie telefonując. O tym, że B. J. (1) nie odniósł w tym przypadku korzyści świadczy fakt, że syn egzamin z prawa rzymskiego oblał i musiał powtarzać przedmiot, który ostatecznie zdał po ponad roku.

W kwestii korzyści jaką miałby oskarżony uzyskać w sprawie siostrzenicy, wyjaśniał również B. J. (1) wskazując, że po niezdaniu egzaminu wstępnego na studia licencjackie na Akademii Medycznej w G. przez A. J. (2) zapytał P. P. (1) chwaleńcego się kontaktami w tym środowisku, czy składać odwołanie od egzaminu. P. P. (1) miał do niego dzwonić informując, że odwołań jest dużo i nie są uwzględniane w związku z czym nie ma sensu ich składać. W rezultacie A. J. (2) nie złożyła odwołania od wyniku egzaminu wstępnego i wyjechała do Wlk. Brytanii. Także i w tym przypadku nie doszło do uzyskania korzyści osobistej. Notabene te same wyjaśnienia dają odpowiedź na pytanie o motywację B. J. (1), który chciał się zrewanżować P. P. za jego działania w sprawie W. J..

Nie są natomiast przekonujące dalsze zarzuty obrońców oskarżonego B. J. (1) zmierzające do wykazania, że działania ich mandanta w ogóle nie wyczerpują znamion przestępstwa. B. J. (1) – wbrew ich twierdzeniom – nie poprzestał na pytaniu o praktykę obowiązującą w K., ale podjął szereg działań zmierzających do uzyskania konkretnego wyniku postępowania. Przede wszystkim jednak, co najważniejsze dla rozstrzygnięcia w sprawie, oskarżony nie działał w granicach swoich uprawnień funkcjonariusza publicznego. Do prokuratora W. M. udał się bowiem nie jako prokurator działający w granicach swoich uprawnień, ale jak znajomy do znajomego. To zaś daje podstawy do przypisania sprawstwa z art. 231 §1 k.k. Z zeznań sędzi B. R. wynika bowiem, że W. M. nie poprzestał na udzieleniu informacji o praktyce obowiązującej w K. w zakresie warunkowych umorzeń postępowania o czyny z art. 178a §1 k.k., ale w rozmowie na korytarzu sądowym powiedział jej, że jeżeli w sprawie A. G. (1) dojdzie do warunkowego umorzenia postępowania bez orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów, to prokuratura nie będzie tego wyroku skarżyła, czyli wyraźnie przełożył towarzyskie nagabywanie B. J. (1) na konkretne posunięcia proceduralne. B. R. zażądała, by takie stanowisko prokurator przedstawił na rozprawie i prokurator B. M. (1) stawiła się na rozprawie i poparła stanowisko oskarżonej. Na początku rozprawy P. P. (1) próbował również przekonać sędziego do takiego orzeczenia, a zatem działania B. J. (1), który działał z wdzięczności do P. P. (1) za określony wynik innej sprawy należy widzieć w tej szerszej perspektywie wielu działań zmierzających do uzyskania określonej treści wyroku. Uzyskanie zaś tej treści rozstrzygnięcia w ogóle nie leżało w kompetencjach Prokuratury Rejonowej w P., którą kierował B. J. (1). Było to zachowanie podjęte z zamiarem bezpośrednim, gdyż oskarżony – jak sam wyjaśnił – kierował się chęcią rewanżu wobec P. P. (1). Skutkiem jego zachowania było zaś wpłynięcie na wynik procesu karnego zawisłego przed Sądem Rejonowym w Kartuzach. Ustawa nie wymaga, by doszło do wyrządzenia skutku w postaci realnej szkody, ale skutkiem musi być wyrządzenie konkretnego niebezpieczeństwa wyrządzenia szkody w interesie publicznym. Taki stan zagrożenia wyrządzeniem konkretnego niebezpieczeństwa zaistniał, gdyż nie sposób wykazać, czy działania W. M. inspirowane przez B. J. (1) wpłynęły na treść wyroku zapadłego w sprawie A. G. (1), ale wpłynąć mogły poprzez oświadczenie sędziemu, że złożony wniosek oskarżonej zasługuje na aprobatę i orzeczenie takiej treści nie będzie skarżone przez prokuratora. Oskarżony miał zaś świadomość skutków jego starań, gdyż znał wynik postępowania toczącego się w sprawie A. G. (1), choć nie należało to do zakresu jego uprawnień.

Jego działanie polegało zatem na tym, że w okresie od dnia 6 października 2003r. do dnia 29 października 2003r. (zakreślonym przez termin wyznaczenia rozprawy i wydania wyroku) w G. oraz na terenie województwa (...), pełniąc funkcję Prokuratora Rejonowego w P., przekraczając swoje uprawnienia, podjął się pośrednictwa w

Prokuraturze Rejonowej w K. w załatwieniu sprawy polegającej na uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego, bez zakazu prowadzenia pojazdów, w sprawie VI K 626/03 Sądu Rejonowego w Kartuzach przeciwko A. G. (1), przez co działał na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości. Tak opisany czyn należało zakwalifikować z art. 231 §1 k.k.

Rozpatrując kwestię przedawnienia karalności czynu B. J. (1), Sąd Apelacyjny w tym składzie podzielił częściowo pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2007r. (sygn. SNO 44/07, OSNKW 2007/11/84), w jednym zakresie nie podzielając tezy, że „Przeszkoda prawna - w postaci sędziowskiego immunitetu formalnego - wywołująca spoczywanie okresu przedawnienia (art. 104 § 1 k.k. w zw. z art. 80 § 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. Nr 99, poz. 1001), zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd dyscyplinarny w sposób prawomocny odmówi zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej”.

Przede wszystkim Sąd odwoławczy w pełni podziela rozważania dotyczące ratio legis immunitetu formalnego sędziego i analogicznego immunitetu prokuratora. Służą one bowiem nie bezkarności funkcjonariusza publicznego za popełnione czyny bezprawne, ale są środkiem gwarantującym ochronę przed bezpodstawnymi pomówieniami. Nie można też zapominać, że złożenie fałszywego pomówienia o czyn bezprawny wywołuje stan zawisłości sprawy między sędzią/prokuratorem a oskarżonym/podejrzany, który skutkować mógłby wyłączeniem zwłaszcza sędziego i koniecznością powtarzania nawet wieloletnich procesów. Takie działania były już podejmowane i słusznie Sąd Najwyższy zauważył, że temu celowi służy immunitet procesowy sędziego i prokuratora. W pełni też należy podzielić pogląd Sądu, że przyjęcie tezy jakoby dopiero uchylenie immunitetu wyłączałoby spoczywanie przedawnienia powodowałoby, że nawet w drobnych sprawach przedawnienie nie następowałoby nigdy. Wykładnia celowościowa przepisów o immunitecie przekonuje o tym, że stan gdy przedawnienie nie biegnie „jeżeli przepis ustawy nie pozwala na wszczęcie lub dalsze prowadzenie postępowania karnego”, jak stanowi to art. 104 §1 k.k. zachodzi nie od momentu, gdy sąd dyscyplinarny odmówi wyrażenia zgody na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, ale w okresie od złożenia wniosku o wyrażenie takiej zgody do momentu, gdy sąd dyscyplinarny taką zgodę wyrazi.

Odwołując się do treści art. 54 ust. 1 ustawy o prokuraturze stwierdzić należy, że „Prokurator nie może być pociągnięty do odpowiedzialności karnej ani tymczasowo aresztowany bez zezwolenia sądu dyscyplinarnego, a zatrzymany – bez zgody przełożonego dyscyplinarnego”, z wyjątkiem zatrzymania na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa, co w niniejszej sprawie nie nastąpiło. Do czasu wydania zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności wolno przedsięwziąć tylko czynności niecierpiące zwłoki (art. 54 ust. 1 zd. trzecie ustawy o prokuraturze).

Jeżeli zatem prześledzić różne etapy postępowania, trzeba stwierdzić – w ślad za cytowaną uchwałą Sądu Najwyższego – że immunitet prokuratora nie przeszkadza w trakcie, gdy doszło do czynu zabronionego, ale postępowanie nie jest prowadzone, jak i w fazie in rem. Postępowanie w niniejszej sprawie było prowadzone mimo immunitetu przysługującego B. J. (1). Przysługujący mu immunitet stanowił przeszkodę prawną dopiero w fazie in personam, gdy prokurator prowadzący postępowanie chciał mu postawić dwa zarzuty. Dlatego dopiero w momencie, gdy do sądu dyscyplinarnego wpłynął wniosek prokuratora prowadzącego postępowanie (20.05.2005r.) do czasu, gdy Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny przy Prokuraturze Generalnym wydał uchwałę utrzymującą w mocy uchwałę Sądu Dyscyplinarnego I instancji (27.02.2006r.) zachodziła przeszkoda, o której mowa w art. 104 §1 k.k. skutkująca tym, że przedawnienie nie biegło. Do okresu 10 lat wynikającego z art. 101 §1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 102 k.k. należało doliczyć okres 9 miesięcy i 7 dni, w trakcie których prowadzone było postępowanie o udzielenie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej B. J. (1). W rezultacie czyn przypisany mu w punkcie 46. części dyspozytywnej uległ przedawnieniu w dniu 5.08.2014r., zatem przedawnienie jeszcze nie nastąpiło.

Przechodząc do kwestii wymiaru kary i środków probacyjnych wobec czynu B. J. (1), należało stwierdzić, że pewne granice orzekania narzuca już zakres i kierunek środka odwoławczego. Zmiana wyroku co do czynu 46. nastąpiła w wyniku uwzględnienia apelacji obrońców oskarżonego. Nie było możliwe orzeczenie kary pozbawienia wolności innej niż z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, gdyż nie została wniesiona apelacja na niekorzyść oskarżonego. Kara – w sytuacji gdy czyn oskarżonego zakwalifikowano z łagodniejszego przepisu karnego – powinna być niższa niż dotychczas orzeczone. Nie może jednak dochodzić do automatycznego zmniejszenia kary

proporcjonalnie do zmniejszenia górnej granicy zagrożenia. Dlatego też Sąd Apelacyjny uznał za odpowiednie do wagi naruszonych przepisów prawnych, ale też by zapewnić realizację prewencji ogólnej i szczególnej, wymierzenie oskarżonemu za czyn z art. 231 §1 k.k. kary 10 miesięcy pozbawienia wolności i odniesienie do tej kary wszystkich dotychczasowych rozstrzygnięć o warunkowym zawieszeniu wykonania kary, karze grzywny i zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności.

Trafny natomiast okazał się zarzut drugi apelacji obrońcy oskarżonej M. P. (1) i jego uwzględnienie skutkowało musiło uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy tej oskarżonej do ponownego rozpoznania.

Rzeczywiście, tak jak to podnosi obrońca, M. P. (1) złożyła pismo procesowe (k. 18.300), w którym wyraziła zgodę „na prowadzenie postępowania pod nieobecność obrońcy do zamknięcia przewodu sądowego, z wyjątkiem mów końcowych”. O terminach rozpraw w dniach 15-19.10, 22-26.10, 12-16.11, 19-23.11, 10-14 i 17-21.12.2012r. Sąd zarządził (k. 18.555) we wrześniu 2012r. Obrońca oskarżonej, adw. K. M. był zawiadomiony o terminach i wniósł o usprawiedliwienie swojej nieobecności jedynie w dniu 17.12.2012r. (k. 18.828), wskazując, że zawiadomienie o terminie głosów końcowych otrzymał w dniu 14.12.2012r. i nie mógł ustalić opieki dla starszych rodziców, ani ustanowić substytucji. W dniu 17.12.2012r. Sąd uznał nieobecność obrońcy M. P. (1) za usprawiedliwioną, nie podejmując żadnych dodatkowych czynności procesowych i przerywając rozprawę do 18.12.2012r. Na kolejnych terminach w dniach 18, 19, 20 i 21 grudnia obrońca adw. K. M. nie stawił się bez usprawiedliwienia. W dniu 18.12.2012r. Sąd rozpoznał pozostałe wnioski dowodowe, zamknął przewód sądowy i udzielił głosu prokuratorowi, adw. E. U. i adw. B. S. (1). W dniu 19.12.2012r. mowy końcowe wygłaszali adw. B. C., adw. P. U., a w kolejnym dniu oskarżeni B. J. (1) i P. P. (1). Ponieważ w dniu 21.12.2012r. nie stawił się nikt, kto jeszcze nie wygłaszał mów końcowych, Sąd zamknął rozprawę i w dniu 28.12.2012r. ogłosił wyrok. Pozostawała do oceny kwestia, czy doszło do obrazy art. 6 i 406 Kodeksu postępowania karnego, podnoszona w zarzucie drugim apelacji obrońcy M. P. (1). Niewątpliwie niestawiennictwo obrońcy oskarżonej M. P. (1) było nieusprawiedliwione. Do tej pory nie są znane Sądowi przyczyny, dla których obrońca nie stawił się, nie próbując nawet usprawiedliwić przyczyn niestawiennictwa, tym bardziej, że istniała możliwość zabrania głosu w każdy z czterech dni. W apelacji obrońca przyczyn tych również nie wskazał.

Mimo to, uchybienie obrońcy mogło mieć wpływ na prawo oskarżonej do obrony. W orzecznictwie Sądu Najwyższego trzykrotnie wyrażono pogląd, że „oskarżony nie może ponosić negatywnych konsekwencji niedopełnienia przez ustanowionego obrońcę wymagań, czy też z powodu niewystarczającej dyscypliny po stronie obrońcy (wyrok SN z dnia 29 października 2009r., V KK 130/09, Lex nr 550541), i że „narusza art. 6 k.p.k. prawo oskarżonego do korzystania z pomocy obrońcy, prowadzenie rozprawy głównej w fazie głosów stron i wyrokowania, pod jego nieusprawiedliwioną nieobecność, chociaż udział w niej nie jest obowiązkowy, gdy brak na tę absencję zgody oskarżonego” (wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2010r., V KK 273/09, OSNKW 2010/8/68). Treść pisma oskarżonej M. P. (1) wyraźnie wskazuje na brak jej zgody na absencję obrońcy w trakcie mów końcowych.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 marca 2011r. (II KK 259/10, Lex nr 784270) „prawo oskarżonego do korzystania z pomocy obrońcy (art. 6 k.p.k.) nie może być wyłączone na skutek zaniedbań i uchybień w wykonywaniu obowiązków przez obrońcę. W sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie rzeczą sądu meriti było takie postąpienie, aby oskarżona nie ponosiła negatywnych konsekwencji niedopełnienia przez ustanowionego obrońcę wymagań określonych w art. 117 §2a k.p.k.”. W ocenie Sądu odwoławczego doszło w tym przypadku do rażącego uchybienia przez obrońcę prawa do obrony oskarżonej M. P. (1) i przez Sąd, który nie zdyscyplinował obrońcy do stawiennictwa w fazie mów końcowych, albo nie wyznaczył obrońcy z urzędu, tak by zapewnić oskarżonej możliwość reprezentowania jej praw przed Sądem.

Oskarżona w swoim piśmie procesowym złożonym przed rozprawą apelacyjną podniosła, że doszło do uchybienia jej prawom strony przez nie zagwarantowanie jej prawa do obrony. Wyraźnie podnosi, że niestawiennictwo obrońcy naruszyło jej prawa. Jednocześnie jej pismo nie mogło stanowić środka odwoławczego z uwagi na przymus adwokacki. Dyskrecjonalnemu uznaniu Prezesa Sądu Okręgowego w Koszalinie lub Przewodniczącego II Wydziału Karnego tego Sądu pozostawia się ewentualne dalsze nadanie biegu skardze M. P. (1) na zachowanie adw. K. M. w trakcie mów końcowych skutkujących uchynieniem zaskarżonego wyroku.

Uchylenie wyroku tylko z powodu obrazy art. 6 i 406 w fazie końcowej, otwiera przed Sądem ponownie rozpoznającym sprawę, szerokie stosowanie art. 442 §2 k.p.k., gdyż żaden dowód nie miał wpływu na uchylenie wyroku.

Obrońca oskarżonej M. P. (1) ma po części rację, podnosząc zarzut ósmy błędu w ustaleniach faktycznych, jednak uwzględnienie tego zarzutu nie wymagałoby uchylenia wyroku, ale jego merytoryczną zmianę w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Okręgowy w Koszalinie przyjął bowiem, że oskarżona przyjęła korzyść osobistą w postaci zainteresowania jej osobą oraz korzyść majątkową w postaci prezentów, obiadów i odwożenia do domu w zamian uchylenie tymczasowego aresztowania w jednej sprawie, gotowość zwrotu sprawy prokuratorowi w drugiej sprawie i wydanie wyroku o uzgodnionej treści w trzeciej sprawie. Jak już wspomniano przypisanie korzyści majątkowej jest problematyczne z tego względu, że będąc ograniczonym czasowo (od 5 sierpnia 2003r. do 21 listopada 2003r.) i miejscowo (tylko G.) może istnieć problem z ustaleniem, czy doszło do wręczenia korzyści majątkowej w tym miejscu i czasie. Mniej korzystnych ustaleń poczynić już nie można z uwagi na brak apelacji na niekorzyść.

Odnośnie zaś korzyści osobistej wskazać należy, że do wyjaśnienia pozostaje jeszcze kwestia, czy korzyść zdefiniowana przez Sąd meriti jako zainteresowanie osobą M. P. (1) przez P. P. (1) została przyjęta „w związku z pełnieniem funkcji publicznej” (art. 228 §1 k.k.), czy też M. P. (1) przekroczyła uprawnienia działając na szkodę interesu publicznego w celu osiągnięcia korzyści osobistej (art. 231 §2 k.k.) lub też przekroczenie uprawnień nie miało takiego celu (art. 231 §1 k.k.). Te trzy możliwe kwalifikacje prawne, w razie gdyby Sąd I instancji przy ponownym rozpoznaniu, uznał jej winę, powinien poddać rozważde. Istotne jest szczególnie przy rozważaniu kwalifikacji z art. 228 §1 k.k. i z art. 231 §2 k.k., relacji czasowej i sytuacyjnej naruszenia uprawnień przez funkcjonariusza i uzyskania korzyści. Wynika to przede wszystkim z wyjaśnień samej oskarżonej, która na k. 5212 mówiła, że zdecydowała się uchylić areszt w sprawie W. J., żeby „P. przestał mnie naciskać, a z drugiej strony zależało mi na jego sympatii, zainteresowaniu”. Innymi słowy, M. P. (1) powiedziała, że to nie korzyść osobista została wręczona po to, by uchyliła areszt, ale wręcz przeciwnie, uchyliła areszt, by kontynuować znajomość opisywaną wcześniej w tych wyjaśnieniach. Ocenę zachowania sędziego, który uchyła areszt m.in. z tego powodu, by adwokat przestał go naciskać, pozostawić należy organom dyscyplinarnym. Zarówno jednak w tych wyjaśnieniach na k. 5217-5220, jak i w następnych wyjaśnieniach na k. 5221-5230 oskarżona wyjaśniała, że uzgodniła z P. P. (1), że przydzieli sobie sprawę M. i nie skrzywdzi go, czego konsekwencją był wyrok opiewający niemal na minimum kary łącznej, jaka mogła zostać wydana. Oskarżona wyjaśniła też, że chciała, aby P. P. (1) był na tej sprawie, aby mogła go widywać, co również wskazywałoby na to, że przekroczenie uprawnień było środkiem do uzyskania korzyści w postaci zainteresowania jej osobą P. P. (1).

Pod rozważę Sądu I instancji pozostawia się kwestię czynu polegającego na przekroczeniu uprawnień w sprawie H. D.. Oskarżona potwierdziła, że uzgodniła z P. P. (1), iż jeżeli jego sprawa wpłynie do jej referatu zwróci tę sprawę prokuratorowi. Ponieważ jednak nie została ona przepisana do jej decernatu, nie interesowała się nią. Wątpliwość budzi fakt, czy takie zachowanie - być może wypełniające znamiona deliktu dyscyplinarnego - wypełnia znamiona przestępstwa z art. 231 k.k., gdyż wyjaśnienia wymaga kwestia, czy oskarżona wypełniała znamiona „działania na szkodę interesu publicznego”, czy też gotowości działania.

Oskarżona w swoich pismach procesowych propaguje tezę, że przestępstwo z art. 231 §2 k.k. jest przestępstwem skutkowym przytaczając tezy dotyczące art. 231 §3 k.k. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ma żadnych wątpliwości, że przestępstwo z art. 231 §3 k.k. jest przestępstwem materialnym, za czym przemawia znamię „i wyrządza istotną szkodę”. Jednocześnie jednak przestępstwo z art. 231 §2 k.k. „należy do kategorii przestępstw z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo, a więc materialnych, znamienych skutkiem”, ale skutkiem tym jest „wystąpienie niebezpieczeństwa powstania szkody w interesie publicznym lub prywatnym”, a nie samej szkody (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2013r., I KZP 24/12, OSNKW 2013/2/12).

Sąd Apelacyjny nie odnosił się natomiast do zarzutu obrazy przepisu art. 424 §1 k.p.k. podniesionego po raz pierwszy w piśmie procesowym obrońcy oskarżonej M. P. (1) z dnia 7 kwietnia 2014r. Przede wszystkim, jak już wielokrotnie wskazywał to Sąd Najwyższy praktycznie nie jest możliwe takie uchybienie przepisowi art. 424 k.p.k. w fazie sporządzania uzasadnienia wyroku, by mogło ono wpłynąć na treść wyroku wydanego wcześniej niż sporządzono uzasadnienie. Faktycznie uchybienie art. 424 k.p.k. w stopniu mogącym wpłynąć na treść wyroku

zachodzi wówczas, gdy uzasadnienie nie zostało sporządzone albo zawarto w nim ustalenia i odwołano się do kar i środków karnych sprzecznych z wyrokiem. Taki stan nie zaistniał w niniejszej sprawie. Sąd odwoławczy zobowiązany jest też odnieść się do wszystkich zarzutów i wniosków apelacji, czyli każdego pisma procesowego uprawnionej strony lub jej pełnomocnika procesowego, które zostało złożone w terminie do wniesienia apelacji. Ten zaś zarzut został podniesiony pół roku po upływie tego terminu. Sąd odwoławczy powinien poddać rozważeniu zarzuty wykraczające poza granice zaskarżenia, czyli określone w art. 439, 440, 455 i 435 k.p.k., ten zaś nie należy do tych kategorii. Wreszcie, Sąd odwoławczy nie jest organem powołanym do recenzji uzasadnienia Sądu I instancji pod względem językowym, stylistycznym czy treściowym, ale ma sprawdzać, czy sporządzając uzasadnienie Sąd meriti respektował wymogi z art. 424 k.p.k. Stąd Sąd I instancji ma pewien zakres autonomii pod względem sposobu konstrukcji i sformułowania uzasadnienia.

Dlatego, uwzględniając częściowo apelacje obrońców M. P. (1), B. J. (1) i Z. Z. (1) i nie znajdując przesłanek nakazujących orzeczenie z urzędu poza granicami skargi, na podstawie art. 437 §2 k.p.k. Sąd Apelacyjny:

III) uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonej M. P. (1) oraz co do czynu przypisanego Z. Z. (1) w punkcie 62 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Koszalinie do ponownego rozpoznania,

IV) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uniewinnił B. J. (1) od popełnienia czynu opisanego w pkt. XLV części wstępnej zaskarżonego wyroku, a kosztami procesu w tej części obciążył Skarb Państwa,

b) uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wobec B. J. (1),

c) co do czynu przypisanego B. J. (1) w punkcie 46 części dyspozytywnej zmienił wyrok w ten sposób, że uznał, iż oskarżony w okresie od dnia 6 października 2003r. do dnia 29 października 2003r. w G. oraz na terenie województwa (...), pełniąc funkcję Prokuratora Rejonowego w P., przekraczając swoje uprawnienia, podjął się pośrednictwa w Prokuraturze Rejonowej w K. w załatwieniu sprawy polegającej na uzyskaniu orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania karnego, bez zakazu prowadzenia pojazdów, w sprawie VI K 626/03 Sądu Rejonowego w Kartuzach przeciwko A. G. (1), przez co działał na szkodę interesu publicznego w postaci prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, tj. czynu z art. 231 §1 k.k. i za ten czyn, na podstawie art. 231 §1 k.k., wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, do tej kary odnosząc orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary, karze grzywny i zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności,

III. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelacje obrońców oskarżonych W. T. (1) i J. Z. (1) za oczywiście bezzasadne.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Z. Z. (1) nie wydaje się konieczne przesłuchanie innych osób, aniżeli oskarżony, J. Z. (1), W. T. (1), J. O. (1) i ujawnienie wyjaśnień niezującego P. P. (1). Sąd powinien w pierwszej kolejności uzyskać od oskarżonego informację na temat jego stanu zdrowia, przebiegu operacji, na którą był skierowany, wreszcie rozważyć zasięgnięcie opinii biegłego lekarza, by uzyskać informację, czy zachodzą utrudnienia w stawiennictwie oskarżonego w K. i w zależności od wyniku tych ustaleń Sąd powinien wyłączyć sprawę Z. Z. (1) i przeanalizować wystąpienie do Sądu Najwyższego o rozważenie możliwości przekazania sprawy tego oskarżonego do Sądu Okręgowego w Gdańsku lub jednego z sądów rejonowych funkcjonujących w tym mieście. Sąd Najwyższy przekazał niniejszą sprawę do sądów koszalińskich z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Rzeczywiście, jeśli zważy się na oskarżenie sędziego, prokuratora, kilku adwokatów mających siedzibę w G., takie przesłanki zachodziły. W sytuacji jednak Z. Z. (1), emerytowanego policjanta, z dużymi problemami zdrowotnymi, względy dobra wymiaru sprawiedliwości mogłyby nie zachodzić, a potrzeba sprawnego dokończenia sprawy, mogłaby przemawiać za powrotem do ogólnych zasad właściwości miejscowej. Oczywiście względy te nie dotyczą M. P. (1) i jej sprawa powinna być rozpoznawana przed Sądem Okręgowym w Koszalinie.

Przy rozpoznaniu sprawy Z. Z. (1) Sąd I instancji powinien mieć na uwadze zarzut podniesiony w punkcie 3, litera d apelacji jego obrońcy. Poza sporem, obrońcy z urzędu reprezentującej oskarżonego należało się wynagrodzenie. Sąd obciążył jednak tymi kosztami Z. Z. (1) chociaż względy słuszności przemawiałyby za zwolnieniem go częściowo od ich ponoszenia. Sąd Okręgowy w Koszalinie z uwagi na wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, ustanowił mu w dniu 22.04.2008r. obrońcę z urzędu (k. 14808), nie poddając badaniu przez biegłych psychiatrów. Dopiero na wniosek oskarżonego (k. 17156) Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych psychiatrów. Stąd do dnia 12.10.2010r. zachodził stan wątpliwości co do poczytalności oskarżonego, uzasadniający korzystanie przez niego z pomocy obrońcy z urzędu. Z kolei w okresie, gdy oskarżony pozbawiony był wolności w innej sprawie, zachodził stan obrony obligatoryjnej. Ten stan bezczynności Sądu w kwestii dopuszczenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów nie powinien obciążać oskarżonego i o kosztach korzystania z pomocy obrońcy z urzędu w okresie 22.04.2008r. – 12.10.2010r. z wyłączeniem okresu, gdy obrona była obligatoryjna, Sąd powinien rozstrzygnąć na zasadach słuszności.

W sprawie M. P. (1) Sąd powinien rozważyć przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych na okoliczność, czy zażywanie leków mogło mieć wpływ na treść jej wyjaśnień składanych w Prokuraturze Apelacyjnej w B.. Sąd powinien uzyskać od oskarżonej informacje jakie leki i w jakich ilościach oraz jak długo przed zatrzymaniem przyjmowała, kto je zapisał, a następnie, przez jaki czas nastąpiło odstawienie tych leków. Ponieważ Sąd nie powinien liczyć na lojalność procesową oskarżonej, o czym świadczy składanie dokumentacji lekarskiej w trzech zestawach, powinien określić oskarżonej termin do złożenia oczekiwanych informacji, wyznaczając rygor dla dokumentów złożonych po terminie, przesłuchać oskarżoną, by uzyskać te informacje do protokołu (o ile nie odmówi w tym zakresie wyjaśnień), a następnie przedłożyć komplet danych biegłym. Sąd powinien rozpoznać wnioski dowodowe oskarżonej i jej obrońcy, które zostały rozstrzygnięte w dniu 18 grudnia 2012r., o ile nie zostaną cofnięte. Sąd sugeruje jedynie dopuszczenie dowodu z zeznań I. D. i przeprowadzenie go zgodnie z wnioskiem oskarżonej, czyli poprzez odczytanie ich na rozprawie.

O kosztach sądowych w części dotyczącej B. J. (1) Sąd orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k., art. 636 §1 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 2 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 ze zm.), nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonego do ponoszenia połowy wydatków za postępowanie odwoławcze i opłaty za obie instancje. Co do pozostałych oskarżonych orzeczenie jeszcze się nie uprawomocniło, stąd nie było możliwe rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych. Dlatego też Sąd nie odnosił się do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonej M. P. (1) i zażalenia samej oskarżonej w części dotyczącej kosztów sądowych, gdyż orzeczenie to straciło moc wraz z częściowym uchynieniem wyroku.